

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб
Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341
E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org
sgrs.oglasni@slglasnik.org
sgrs.finansije@slglasnik.org
sgrs.online@slglasnik.org

www.slglasnik.org

Субота, 4. мај 2019. године
БАЊА ЛУКА

Број 36 Год. XXVIII

Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука
555-007-00001332-44
НЛБ банка а.д. Бања Лука
562-099-00004292-34
Sberbank а.д. Бања Лука
567-162-10000010-81
UniCredit Bank а.д. Бања Лука
551-001-00029639-61
Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39
Addiko Bank а.д. Бања Лука
552-030-00026976-18

689

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ЗАШТИТИ ОД НЕЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

Проглашавам Закон о заштити од нејонизујућих зрачења, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Четвртој сједници, одржаној 18. априла 2019. године, а Вијеће народа 30. априла 2019. године констатовало да усвојеним Законом о заштити од нејонизујућих зрачења није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1885/19
3. маја 2019. године
Бањалука

Председник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

ЗАКОН

О ЗАШТИТИ ОД НЕЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

ГЛАВА I ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим законом уређују се начела и мјере заштите од дјеловања нејонизујућих зрачења, стручни послови заштите од нејонизујућих зрачења, спровођење мониторинга извора електромагнетних поља и друга питања од значаја за заштиту здравља људи и заштиту животне средине од штетног дјеловања нејонизујућих зрачења.

Члан 2.

(1) Заштита од нејонизујућих зрачења заснива се на сљедећим начелима:

- 1) начелу забране,
- 2) начелу предострожности,
- 3) начелу јавности.

(2) Начело забране остварује се тиме што излагање нејонизујућим зрачењима изнад прописане граничне вриједности излагања и свако непотребно излагање нејонизујућим зрачењима није дозвољено.

(3) Начело предострожности остварује се тако што се приликом коришћења извора нејонизујућих зрачења примјењују мјере заштите којима се спречавају или смањују штетна дјелства за живот и здравље лица која раде са изворима или уз изворе нејонизујућег зрачења и лица која су изложена нејонизујућем зрачењу.

(4) Начело јавности остварује се тиме што су подаци о нејонизујућим зрачењима доступни јавности.

Члан 3.

Поједини изрази употребљени у овом закону имају сљедеће значење:

1) електромагнетни талас је осциловање међусобно повезаних поља - електричног и магнетног поља, која се шире простором,

2) фреквенција је број осцилација у једној секунди, а изражава се мјерном јединицом херц (Hz),

3) ултразвук је звук чија је фреквенција виша од границе чујности људског уха, односно звук фреквенције изнад 20 kHz,

4) кохеренција је особина електромагнетског таласа да између двије тачке у простору и времену постоји однос константне фазе осциловања,

5) ласер је извор нејонизујућег зрачења, који емитује усмјерено кохерентно електромагнетно зрачење у идеалним условима на једној фреквенцији, а стварно у уском појасу фреквенција у оптичком подручју,

6) оператер или руковацац је лице које ради са изворима или надгледа рад извора нејонизујућих зрачења,

7) заштита од нејонизујућих зрачења је скуп мјера и поступака којима се спречава штетно дјелство нејонизујућих зрачења у животној средини,

8) гранична вриједност излагања нејонизујућим зрачењима јесте максимално дозвољена вриједност нивоа нејонизујућег зрачења која је одређена стандардом или другим прописом и та граница се не односи на пацијенте у здравственим установама на којима се примјењује контролисана медицинска терапија или дијагностички поступак,

9) зона опасног зрачења је простор око извора нејонизујућег зрачења у коме интензитет нејонизујућег зрачења прелази прописане граничне вриједности излагања,

10) систематско испитивање нивоа нејонизујућег зрачења је евидентирање свих значајних извора нејонизујућег зрачења по битним параметрима, који се налазе у испитиваним областима животне средине, мјерење нивоа електромагнетних поља тих извора нејонизујућег зрачења, про-

рачун просторне расподјеле емитоване електромагнетне енергије тих извора и планираних извора нејонизујућег зрачења, поређење добијених резултата са важећим прописима и процјена и давање мишљења о нивоу излагања људи електромагнетним пољима, у предметној области животне средине,

11) испитивање нивоа нејонизујућег зрачења је мјерење, по потреби, и прорачун параметара нејонизујућег зрачења значајних извора нејонизујућег зрачења у одређеним областима животне средине, поређење добијених резултата са важећим прописима и процјена и давање мишљења о нивоу излагања људи нејонизујућим зрачењима,

12) нови извор је извор нејонизујућег зрачења који на дан ступања на снагу овог закона није имао дозволу за рад према прописима који су важили прије ступања на снагу овог закона, а новим се сматра и извор нејонизујућег зрачења након реконструкције,

13) реконструкција извора нејонизујућег зрачења и објекта са извором нејонизујућег зрачења је сваки захват којим се битно мијењају основне техничке карактеристике, начин рада, снага или положај извора, а посљедица тог је значајна промјена нивоа или врсте поља нејонизујућег зрачења извора,

14) мониторинг извора електромагнетних поља је организовано испитивање нивоа нејонизујућег зрачења извора електромагнетних поља ради праћења параметара рада, утврђивања опасности, обавјештавања и предузимања мјера заштите од нејонизујућих зрачења.

Члан 4.

Граматички изрази употређибљени у овом закону за означавање мушког или женског рода подразумијевају оба пола.

ГЛАВА II

МЈЕРЕ ЗАШТИТЕ ОД ДЈЕЛОВАЊА НЕЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

Члан 5.

(1) Нејонизујуће зрачење су електромагнетна поља и електромагнетни таласи фреквенције ниже од 3.000.000 GHz или ултразвук фреквенције веће од 20 kHz, који у интеракцији с материјом не стварају јоне.

(2) Извор нејонизујућег зрачења је сваки уређај, постројење или објект који емитују нејонизујуће зрачење.

(3) У спровођењу заштите од нејонизујућих зрачења предузимају се следеће мјере:

1) прописивање граничних вриједности излагања људи нејонизујућим зрачењима,

2) откривање присуства и одређивање нивоа излагања нејонизујућим зрачењима,

3) одређивање услова за постављање и употребу извора нејонизујућих зрачења,

4) обезбјеђивање организационих, техничких, финансијских и других услова за спровођење заштите од нејонизујућих зрачења,

5) вођење евиденције о изворима нејонизујућих зрачења,

6) означавање извора нејонизујућих зрачења и зоне опасног зрачења,

7) онемогућавање приступа зонама опасног зрачења,

8) спровођење контроле и обезбјеђивања квалитета извора нејонизујућих зрачења,

9) примјена средстава и опреме за заштиту од нејонизујућих зрачења,

10) контрола степена излагања нејонизујућем зрачењу у животној средини и контрола спроведених мјера заштите од нејонизујућих зрачења,

11) информисање становништва о здравственим ефектима излагања нејонизујућим зрачењима и мјерама заштите.

Члан 6.

Правно лице и предузетник могу постављати и користити изворе нејонизујућих зрачења ако испуњавају следеће услове:

1) објекти и просторије у којима се користе и на којима се постављају извори нејонизујућих зрачења морају да одговарају техничким, технолошким, хигијенским условима који обезбјеђују заштиту здравља људи и животне средине од нејонизујућих зрачења,

2) ниво излагања опште популације и професионално изложених лица не смије прелазити прописане граничне вриједности излагања нејонизујућим зрачењима,

3) лицима која раде са изворима нејонизујућих зрачења морају се обезбједити заштитна средства и опрема за заштиту од нејонизујућих зрачења,

4) са изворима нејонизујућих зрачења обавезно раде лица која имају одговарајућу стручну спрему и испуњавају здравствене услове за рад са изворима нејонизујућих зрачења,

5) систематско испитивање нивоа нејонизујућег зрачења за прописане изворе обавља се прије постављања или изградње и прије реконструкције извора нејонизујућег зрачења и објекта са извором нејонизујућег зрачења,

6) прво испитивање нивоа нејонизујућег зрачења за прописане изворе обавља се прије почетка коришћења и након реконструкције извора нејонизујућег зрачења и објекта са извором нејонизујућег зрачења,

7) редовно испитивање нејонизујућег зрачења извора обавља се у прописаном периоду,

8) стручно образовање руковоаца о примјени мјера заштите од нејонизујућег зрачења,

9) вођење евиденција о изворима нејонизујућих зрачења,

10) именовање лица одговорног за примјену мјера заштите од нејонизујућих зрачења,

11) чување документације о извршеним систематским испитивањима и испитивањима нејонизујућих зрачења у периоду од шест година.

Члан 7.

(1) Електромагнетна поља јесу статичка и временски промјенљива електрична и магнетна поља и електромагнетни таласи фреквенција до 300 GHz,

(2) Извори електромагнетних поља могу се употребљавати ако испуњавају услове у складу са њиховом намјеном:

1) да при употреби не излажу људе зрачењу изнад граничних вриједности излагања прописаних за електромагнетна поља,

2) да се за изворе електромагнетних поља прописаних чланом 10. овог закона обезбједи систематско испитивање нивоа нејонизујућих зрачења,

3) да се за изворе електромагнетних поља прописаних чланом 11. овог закона обезбједи испитивање нивоа нејонизујућих зрачења,

4) да се за нове и реконструисане изворе електромагнетних поља прописаних чл. 10. и 11. овог закона прибави рјешење из члана 8. овог закона.

(3) Подручја повећане осјетљивости су:

1) површине урбаних и руралних насеља са изграђеним стамбеним, пословним и јавним објектима (управно-административни, социјално-здравствени, образовно-васпитни, објекти за трговину и угоститељство, објекти културе, објекти за спорт и рекреацију),

2) неизграђене површине насеља које су документима просторног уређења планиране за изградњу објеката и

3) изграђене површине изван насеља које посједују неку од претходно наведених намјена.

(4) Подручја професионалног излагања су подручја радних мјеста гдје радници у своје радно вријеме раде непосредно с изворима нејонизујућег зрачења или уз њих, а

њихова изложеност електромагнетним пољима мора бити контролисана, док сигурносна подручја морају бити јасно дефинисана и описана одговарајућим референтним дозиметријским физичким величинама.

(5) Јавна подручја су сва мјеста у урбаним и руралним срединама на која није ограничен слободан приступ општој популацији, а нису у подручју повећане осјетљивости, нити у подручју професионалног излагања.

(6) Министар здравља и социјалне заштите (у даљем тексту: министар) доноси Правилник о заштити од електромагнетних поља до 300 GHz.

(7) Правилником из става 6. овог члана разрађују се услови за изворе електромагнетних поља, прописују се граничне вриједности излагања електромагнетним пољима у подручјима повећане осјетљивости, професионалног излагања и јавним подручјима, поступци њиховог испитивања, поступак за утврђивање услова за употребу извора електромагнетних поља и начин вођења и садржај евиденције коју су корисници обавезни водити за изворе електромагнетних поља.

Члан 8.

(1) Министар доноси рјешење којим се одобрава употреба извора електромагнетног поља.

(2) Рјешење из става 1. овог члана је коначно и против њега се може покренути управни спор.

(3) На основу рјешења из става 1. овог члана, правно лице и предузетник могу почети употребљавати прописане изворе електромагнетног поља.

(4) Правно лице и предузетник за утврђивање услова за употребу извора електромагнетног поља плаћају накнаду.

(5) Накнада из става 4. овог члана износи 500 КМ и чини приход буџета Републике Српске.

(6) Правно лице и предузетник који испуњава услове о употреби извора електромагнетног поља дужни су да о промјенама које се односе на коришћење, односно употребу извора електромагнетног поља обавијесте Министарство здравља и социјалне заштите (у даљем тексту: Министарство).

(7) Министар на основу пријављених промјена из става 6. овог члана укида рјешење којим је одобрена употреба извора електромагнетног поља.

(8) Рјешење из става 7. овог члана је коначно и против њега се може покренути управни спор.

Члан 9.

(1) Оптичко зрачење су електромагнетни таласи фреквенције од 300 GHz до 3.000.000 GHz таласне дужине од 100 nm до 1 mm, ултраљубичасто или ултравиолетно зрачење таласне дужине 100 nm до 400 nm, видљиво зрачење таласне дужине 400 nm до 780 nm и инфрацрвено зрачење таласне дужине 780 nm до 1 mm.

(2) Извори оптичког зрачења употребљавају се ако испуњавају прописане услове у складу са њиховом намјеном и да при употреби не излажу људе зрачењу изнад граничних вриједности излагања прописаних за оптичка зрачења.

(3) Министар доноси Правилник о заштити од оптичког зрачења.

(4) Правилником из става 3. овог члана прописују се: услови за изворе оптичких зрачења у складу са њиховом намјеном, граничне вриједности излагања за оптичко зрачење, извори оптичког зрачења за које је обавезно извршити поступке испитивања, поступке, начине и методе њиховог испитивања, мјере заштите од оптичких зрачења и заштитна средства и начин вођења евиденције које су корисници обавезни водити за те изворе.

(5) Забрањује се излагање вјештачким изворима ултраљубичастог (ултравиолетног) зрачења у козметичке сврхе лицима млађим од 18 година.

Члан 10.

(1) Извори електромагнетних поља за које се мора извршити систематско испитивање нивоа нејонизујућих зрачења су:

- 1) радио-станица и систем,
 - 2) телевизијска станица или радио-телевизијска станица,
 - 3) базна станица за мобилну телефонију,
 - 4) објекат са осталим изворима континуираног радио-фреквентног зрачења снаге веће од 600 W,
 - 5) објекат са осталим изворима импулсног радиофреквентног зрачења снаге веће од 50 kW по импулсу (радари),
 - 6) уређај за магнетну резонанцу,
 - 7) надземни и подземни електроенергетски вод називног напона 35 kV и већег,
 - 8) дистрибутивна трансформаторска станица у стамбеном објекту или другом објекту гдје људи дуже бораве,
 - 9) дистрибутивна трансформаторска станица изван стамбеног објекта или другог објекта гдје људи дуже бораве називног напона 35 kV и већег.
- (2) Систематско испитивање нивоа нејонизујућих зрачења обавља се прије изградње или постављања и прије реконструкције извора електромагнетног поља.

Члан 11.

(1) Испитивање нивоа нејонизујућих зрачења обавља се ради утврђивања да ли извор емитује и излаже људе нејонизујућем зрачењу које прелази прописане граничне вриједности излагања.

(2) Испитивање нивоа нејонизујућих зрачења обавља се за следеће изворе нејонизујућих зрачења:

- 1) радио-станицу и системе,
 - 2) телевизијску станицу или радио-телевизијску станицу,
 - 3) базну станицу за мобилну телефонију,
 - 4) објекат са осталим изворима континуираног радио-фреквентног зрачења снаге веће од 600 W,
 - 5) објекат са осталим изворима импулсног радиофреквентног зрачења снаге веће од 50 kW по импулсу (радари),
 - 6) уређај за магнетну резонанцу,
 - 7) надземни и подземни електроенергетски вод називног напона 35 kV и већег,
 - 8) дистрибутивну трансформаторску станицу у стамбеном објекту или другом објекту гдје људи дуже бораве,
 - 9) дистрибутивну трансформаторску станицу изван стамбеног објекта или другог објекта гдје људи дуже бораве називног напона 35 kV и већег,
 - 10) за прописане изворе оптичког зрачења.
- (3) Прво испитивање нивоа нејонизујућих зрачења врши се код новоизграђених или новопостављених и реконструисаних извора нејонизујућих зрачења.

Члан 12.

(1) Систематско испитивање нивоа нејонизујућег зрачења мора се извршити прије постављања, изградње и прије реконструкције извора нејонизујућег зрачења или објекта са извором нејонизујућег зрачења.

(2) Прво испитивање нивоа нејонизујућег зрачења извора мора се извршити прије почетка коришћења и при реконструкцији извора или објекта са извором нејонизујућег зрачења.

(3) Редовно испитивање нивоа нејонизујућег зрачења извора за изворе електромагнетних поља прописаних чланом 11. став 2. овог закона мора се извршити једанпут у три календарске године.

(4) Редовно испитивање нивоа нејонизујућег зрачења извора за изворе оптичког зрачења мора се извршити једанпут у календарској години.

(5) Ради испитивања излагања нејонизујућем зрачењу у животној средини, а на захтјев Министарства или надлежног инспектора, врше се ванредна испитивања нивоа нејонизујућег зрачења и ванредна систематска испитивања нивоа нејонизујућег зрачења.

(6) Правно лице или предузетник који поставља и употребљава извор нејонизујућег зрачења дужан је о свом трошку да обезбиједи спровођење испитивања из ст. 1, 2, 3, 4. и 5. овог члана.

(7) Правно лице које обавља стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења врши испитивања из ст. 1, 2, 3, 4. и 5. овог члана.

Члан 13.

Одредбе чл. 5. до 12. овог закона не односе се на:

1) изворе нејонизујућих зрачења који се региструју код министарства надлежног за унутрашње послове,

2) изворе нејонизујућих зрачења који се транспортују жељезницом, моторним возилом, авионом или пловним средством, када је технички обезбијеђено да се извор нејонизујућих зрачења не може користити, нити може генерисати енергију нејонизујућих зрачења,

3) изворе нејонизујућих зрачења који су ускладиштени или који се користе за продају или за друге сврхе у таквом стању да није могуће да се пуне у рад или користе на начин који би представљао потенцијалну опасност.

Члан 14.

(1) Правно лице и предузетник који користи извор нејонизујућих зрачења дужни су на захтјев Министарства, надлежног инспектора и правног лица које врши стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења из члана 20. овог закона доставити податке о извору нејонизујућег зрачења из евиденције о изворима нејонизујућих зрачења, коју воде у складу са чланом 6. тачка 9) овог закона.

(2) Правно лице и предузетник који користи извор нејонизујућих зрачења је одговорно за тачност података наведених у складу са ставом 1. овог члана.

Члан 15.

(1) Правно лице и предузетник, односно руковалац дужни су одмах обавијестити Министарство о ванредном догађају у коме је дошло или је могло доћи до штетног дејства нејонизујућег зрачења по здравље људи.

(2) Обавјештење из става 1. овог члана садржи:

- 1) околности ванредног догађаја,
- 2) мјесто,
- 3) вријеме,
- 4) непосредну опасност по здравље људи и животну средину,
- 5) кратак опис предузетних мјера.

Члан 16.

(1) Ако правно лице које обавља стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења из члана 20. овог закона испитивањем нивоа нејонизујућих зрачења у околини једног или више извора нејонизујућих зрачења утврди да вриједности нивоа нејонизујућих зрачења не задовољавају прописане граничне вриједности излагања, одговорно лице у правном лицу или предузетник који користи извор дужан је да обезбиједи реконструкцију, смањење употребе извора или престанак рада извора нејонизујућег зрачења.

(2) Зоне у којима су присутне вриједности нивоа нејонизујућих зрачења које прелазе прописане граничне вриједности излагања оградају се заштитним оградама, зидовима и другим техничким средствима.

Члан 17.

Реконструкција извора електромагнетног поља у случајевима прописаним чланом 16. овог закона мора се извршити у року најдуже од годину дана од дана испитивања нивоа нејонизујућих зрачења којим је утврђено да вријед-

ности нивоа нејонизујућих зрачења не задовољавају прописане граничне вриједности излагања.

ГЛАВА III

СТРУЧНИ ПОСЛОВИ ЗАШТИТЕ ОД НЕЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

Члан 18.

Стручним пословима заштите од нејонизујућих зрачења сматрају се:

- 1) систематско испитивање нивоа нејонизујућих зрачења,
- 2) испитивање нивоа нејонизујућих зрачења,
- 3) давање стручног мишљења у поступку утврђивања испуњавања прописаних услова за употребу извора нејонизујућих зрачења.

Члан 19.

(1) Стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења за електромагнетна поља до 300 GHz и за оптичка зрачења врши правно лице које је за испитивања нејонизујућег зрачења акредитовано код надлежног акредитационог тијела у складу са стандардом BAS EN ISO/IEC 17 025.

(2) Уколико у Републици Српској не постоји правно лице које испуњава услове из става 1. овог члана, стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења врши Јавна здравствена установа Институт за јавно здравство Републике Српске (у даљем тексту: Институт), који испитивања нејонизујућег зрачења обавља у лабораторији изван Републике Српске акредитованој према стандарду EN ISO/IEC 17025.

Члан 20.

(1) Стручне послове заштите од нејонизујућег зрачења могу обављати правна лица која испуњавају прописане услове који се односе на простор, кадар и опрему.

(2) Министар рјешењем утврђује испуњеност услова за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења.

(3) Рјешење из става 2. овог члана је коначно и против њега се може покренути управни спор.

(4) Утврђивање испуњености услова за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења обавља Комисија за утврђивање испуњености услова за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења.

(5) Министар рјешењем именује комисију из става 4. овог члана.

(6) Правно лице плаћа накнаду за утврђивање услова за обављање стручних послова заштите од нејонизујућег зрачења.

(7) Накнада из става 6. овог члана износи 500 КМ и чини приход буџета Републике Српске.

(8) Ревизија рјешења из става 2. овог члана врши се по истеку акредитације додијелене од надлежног акредитационог тијела.

(9) Министар доноси Правилник о стручним пословима заштите од електромагнетних поља, којим се прописују услови који се односе на простор, кадар и опрему, које мора да испуњава правно лице за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења за електромагнетна поља до 300 GHz, поступак утврђивања испуњености услова за обављање тих послова, начин и методе обављања испитивања и садржај извјештаја.

(10) Министар доноси Правилник о стручним пословима заштите од оптичких зрачења, којим се прописују услови који се односе на простор, кадар и опрему, које мора да испуњава правно лице за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења за оптичко зрачење, поступак утврђивања испуњености услова за обављање тих послова, начине и методе обављања испитивања и садржај извјештаја.

Члан 21.

(1) Правно лице које поседује рјешење о испуњавању услова за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења дужно је да води евиденцију о извршеним испитивањима нејонизујућих зрачења.

(2) Правно лице из става 1. овог члана дужно да чува документацију о извршеним систематским испитивањима и испитивањима нејонизујућих зрачења у периоду од шест година.

(3) Правно лице из става 1. овог члана дужно је на захтјев Министарства и надлежног инспектора доставити податке из евиденције о извршеним систематским испитивањима и испитивањима нејонизујућих зрачења.

(4) Правно лице из става 1. овог члана дужно је да у случају утврђивања нивоа нејонизујућег зрачења које прелази прописане граничне вриједности излагања, ту информацију одмах достави Министарству и надлежном инспектору.

Члан 22.

(1) Мониторинг извора електромагнетних поља (у даљем тексту: мониторинг) дужна су, о свом трошку, спроводити правна лица која у свом власништву имају преко 200 стационарних извора електромагнетних поља.

(2) Правна лица из става 1. овог члана обавезна су да обезбиједи обављање мониторинга на 20 локација на изворима у свом власништву, те да резултате мониторинга достављају Министарству и надлежном инспектору свака три мјесеца.

(3) Мониторинг врши Институт, који је надлежан за контролу извора нејонизујућих зрачења у складу са законом којим се уређује здравствена заштита и овим законом.

(4) Институт једном годишње доноси план мониторинга и план доставља Министарству и надлежном инспектору најкасније до 1. новембра текуће за наредну годину.

(5) Власник извора резултате мониторинга може користити у сврху доказивања редовног испитивања нејонизујућег зрачења извора у свом власништву.

ГЛАВА IV
НАДЗОР

Члан 23.

(1) Управни надзор над спровођењем овог закона врши Министарство.

(2) Инспекцијски надзор над примјеном одредаба овог закона и прописа донесених на основу њега обавља здравствени инспектор.

(3) Здравствени инспектор је овлашћен да:

1) наложи отклањање недостатака који се односе на испуњеност прописаних услова објеката и просторија на којима се постављају и у којима се користе извори нејонизујућих зрачења,

2) наложи обезбјеђење и коришћење заштитне опреме и средстава за заштиту лица која раде са изворима нејонизујућег зрачења,

3) наложи именовање одговорног лица за примјену мјера заштите од нејонизујућег зрачења,

4) наложи означавање зона опасног зрачења и онемогућавање приступа зонама на којима су присутне вриједности нивоа нејонизујућих зрачења које прелазе прописане граничне вриједности излагања, заштитним оградама, зидовима и другим техничким средствима,

5) наложи реконструкцију извора нејонизујућих зрачења ако овлашћено правно лице утврди испитивањем нивоа нејонизујућих зрачења у околини једног или више извора електромагнетних поља да ниво зрачења прелази прописане граничне вриједности излагања,

6) наложи обављање првог, редовног, систематског и ванредног испитивања нивоа нејонизујућих зрачења,

7) наложи вођење прописаних евиденција, достављање прописаних обавјештења и чување документације у прописаном року,

8) наложи достављање годишњег плана мониторинга, прописно спровођење мониторинга и достављање резултата мониторинга Министарству и надлежном инспектору,

9) наложи отклањање других недостатака у складу са овим законом и прописима донесеним на основу овог закона,

10) забрани употребу извора нејонизујућег зрачења, уколико за прописани извор нејонизујућег зрачења није прибављено рјешење министра,

11) забрани употребу извора нејонизујућег зрачења, уколико мјерење и/или прорачун нивоа излагања прелази прописане граничне вриједности излагања, док се ниво излагања не сведе у границе дозвољеног,

12) забрани обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења правном лицу које нема рјешење министра о испуњености услова или не испуњава прописане услове,

13) забрани друге радње супротне овом закону и прописима донесеним на основу овог закона.

ГЛАВА V
КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 24.

(1) Новчаном казном од 5.000 КМ до 15.000 КМ казниће се за прекршај правно лице ако:

1) употребљава извор нејонизујућег зрачења чији ниво зрачења прелази граничне вриједности излагања (члан 6. тачка 2),

2) лицима која раде са изворима нејонизујућег зрачења не обезбиједи примјену средстава и опреме за заштиту од зрачења (члан 6. тачка 3),

3) не испуњава прописане услове за постављање и употребу извора нејонизујућег зрачења или ако употребљава изворе нејонизујућег зрачења, без рјешења министра којим се одобрава употреба извора (чл. 7. и 8),

4) не обезбиједи прописана испитивања извора нејонизујућих зрачења (члан 12),

5) обавља стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења, а не испуњава прописане услове или нема рјешење министра о испуњености тих услова (члан 20),

6) не обезбиједи обављање мониторинга за изворе нејонизујућих зрачења (члан 22).

(2) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се одговорно лице у правном лицу за прекршаје из става 1. овог члана.

(3) За прекршај из става 1. овог члана казниће се предузетник новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ.

Члан 25.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај правно лице ако:

1) не води прописану евиденцију о изворима нејонизујућих зрачења (члан 6. тачка 9),

2) нема акт о именовању лица одговорног за примјену мјера заштите од нејонизујућих зрачења (члан 6. тачка 10),

3) не чува документацију о извршеним систематским и испитивањима нејонизујућих зрачења прописаних извора нејонизујућег зрачења (члан 6. тачка 11),

4) у прописаном року не обавијести Министарство о промјенама које се односе на коришћење, односно употребу извора електромагнетног поља (члан 8. став 6),

5) дозволи излагање вјештачким изворима ултраљубичастиг (ултравиолетног) зрачења у козметичке сврхе лицима млађим од 18 година (члан 9. став 5),

6) не доставља податке из евиденције о изворима нејонизујућих зрачења Министарству, инспектору или овла-

шћеном правном лицу за обављање стручних послова заштите од нејонизујућих зрачења (члан 14),

7) у прописаном року не обавијести Министарство о ванредном догађају (члан 15),

8) не доставља резултате мониторинга Министарству и надлежном инспектору (члан 22. став 2),

9) не достави годишњи план мониторинга Министарству и надлежном инспектору (члан 22. став 4).

(2) Новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ казниће се одговорно лице у правном лицу за прекршаје из става 1. овог члана.

(3) За прекршај из става 1. овог члана казниће се предузетник новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ.

Члан 26.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај правно лице које обавља стручне послове заштите од нејонизујућег зрачења ако:

1) не води евиденцију о извршеним испитивањима (члан 21. став 1),

2) не чува документацију о извршеним систематским испитивањима и испитивањима нејонизујућих зрачења у прописаном периоду (члан 21. став 2),

3) на захтјев Министарства и надлежног инспектора у Републичкој управи за инспекцијске послове не достави податке из евиденције о извршеним систематским испитивањима и испитивањима нејонизујућих зрачења (члан 21. став 3),

4) у случају утврђивања нивоа нејонизујућег зрачења које прелази прописане граничне вриједности излагања не достави информацију Министарству и надлежном инспектору (члан 21. став 4).

(2) За прекршај из става 1. овог члана казниће се одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ.

ГЛАВА VI

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 27.

(1) Правна лица и предузетници који постављају и користе изворе електромагнетних поља дужни су у року од шест мјесеци ускладити своје пословање са одредбама овог закона.

(2) Правна лица и предузетници који постављају и користе изворе оптичког зрачења дужни су у року од 24 мјесеца ускладити своје пословање са одредбама овог закона.

(3) Правна лица који обављају стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења за електромагнетна поља дужни су у року од шест мјесеци ускладити своје пословање са одредбама овог закона.

(4) Правна лица која врше стручне послове заштите од нејонизујућих зрачења за оптичка зрачења из члана 19. става 1. овог закона дужни су у року од 20 мјесеци да изврше акредитацију у складу са стандардом BAS EN ISO/IEC 17 025.

Члан 28.

Министар ће у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона донијети следеће правилнике:

1) Правилник о заштити од електромагнетних поља до 300 GHz (члан 7. став 6),

2) Правилник о стручним пословима заштите од електромагнетних поља (члан 20. став 8),

3) Правилник о заштити од оптичких зрачења (члан 9. став 3),

4) Правилник о стручним пословима заштите од оптичких зрачења (члан 20. став 9).

Члан 29.

До доношења подзаконских аката утврђених овим законом примјењиваће се акти који су важили прије ступања на снагу овог закона ако нису у супротности са овим законом.

Члан 30.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о заштити од нејонизујућих зрачења ("Службени гласник Републике Српске", број 2/05).

Члан 31.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-021-405/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

690

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О РАДИО-АМАТЕРИЗМУ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Проглашавам Закон о радио-аматеризму у Републици Српској, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Четвртој сједници, одржаној 18. априла 2019. године, а Вијеће народа 30. априла 2019. године констатовало да усвојеним Законом о радио-аматеризму у Републици Српској није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1886/19
3. маја 2019. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

ЗАКОН

О РАДИО-АМАТЕРИЗМУ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Члан 1.

Овим законом уређују се: статус радио-аматеризма у Републици Српској, обавезе, дужности и овлашћења Савеза радио-аматера Републике Српске и радио-аматерских клубова, поступање радио-аматера и радио-аматерских клубова у ванредним ситуацијама и друга питања која су у вези са дјелатношћу радио-аматеризма.

Члан 2.

(1) Савез радио-аматера Републике Српске (у даљем тексту: Савез) је удружење радио-аматерских клубова регистрованих на територији Републике Српске и физичких лица, самосталних лиценцираних радио-аматера, власника аматерских радио-уређаја.

(2) Савез обједињава активности свих аматерских радио-клубова и самосталних чланова, радио-оператора који дјелују на територији Републике Српске.

(3) Циљ и обавеза Савеза је остварење општих интереса друштвене заједнице у области радио-аматеризма, радиотехнике, електронике, телекомуникација и информатике.

Члан 3.

Савезу се повјеравају јавна овлашћења која врши самостално или путем радио-аматерских клубова у свом саставу с циљем испуњења обавеза и дужности у ванредним ситуацијама (природне катастрофе, непогоде, ратно стање и друге ванредне околности), а ради очувања живота и здравља људи, општих јавних добара, као и добара од општег интереса.

Члан 4.

(1) Савез има својство правног лица и обавља послове који су му повјерени овим законом, законом којим се уређује област комуникација и законом којим се уређује област заштите и спасавања.

(2) На питања која нису уређена овим законом, на функционисање и рад Савеза примјењују се прописи којима се уређује област удружења и фондација Републике Српске.

Члан 5.

Савезу се повјеравају сљедећа јавна овлашћења:

1) издавање одобрења за привремено уступање аматерских репетитора и радио-аматерских фреквенција на коришћење институцијама и службама Републике Српске које раде на спасавању имовине и лица и другима,

2) издавање одобрења организаторима радио-аматерских такмичења, скупова, стручних савјетовања и сличних догађаја на територији Републике Српске,

3) заприма захтјеве за обезбјеђивање дозволе и лиценце за аматерску радио-станицу, као и аматерску радио-станицу личног радио-аматера и доставља је на овјеру и упис у регистар издатих дозвола и лиценци надлежном органу,

4) издавање одобрења радио-аматерским клубовима за вршење обуке за аматерског оператора и одобрења за организовање испита за аматерског радио-оператора,

5) издавање увјерења о чланству у Савезу.

Члан 6.

Савез је дужан да:

1) стави на располагање све капацитете републичком оперативном-комуникативном центру, у складу са планом заштите и спасавања, као и штабовима за ванредне ситуације,

2) програмима рада утврђује задатке, организацију дјеловања и активности којима се обезбјеђује учешће њихових чланова и органа у извршавању задатака заштите и спасавања,

3) без накнаде и у најкраћем могућем року оперативном-комуникативном центру омогући приоритетно коришћење техничке опреме за радио-везе у ванредним ситуацијама,

4) приликом ангажовања техничке опреме за радио-везе омогући да том опремом управља радио-аматер власник или њен корисник.

Члан 7.

У вршењу јавних овлашћења и дужности Савез сарађује са републичким органима управе и управним организацијама, институцијама БиХ, Међународном унијом за телекомуникације (енгл. International Telecommunication Union – ITU) и другим организацијама и асоцијацијама.

Члан 8.

(1) Радио-аматерске фреквенције и репетиторске мреже могу да користе само лиценцирани радио-аматери и клубови радио-аматера на основу претходно прибављеног рјешења којим се одобрава коришћење фреквенција и под условима прописаним овим законом.

(2) Аматерска репетиторска радио-станица је аматерска станица за примарно и локално покривање територије сигналом којом се аутоматски примају и предају сигнали других аматерских станица.

(3) Репетитори и друге радио-аматерске фреквенције које користи Савез, односно клубови радио-аматера у ванредним ситуацијама, без накнаде и по потреби, уступају се институцијама и службама Републике Српске које раде на спасавању имовине и лица.

(4) Репетитори се могу по потреби, уз накнаду, уступити на коришћење другим лиценцираним лицима и организацијама.

(5) Одлуку о уступању репетитора из става 4. овог члана доноси Управни одбор Савеза.

(6) За постављање репетитора на аматерским фреквенцијама на територији Републике Српске потребна је сагласност Управног одбора Савеза.

(7) Управни одбор Савеза сагласност из става 6. овог члана издаје на основу мишљења Комисије за репетиторе, коју именује Савез, а уз прибављено мишљење Министарства саобраћаја и веза (у даљем тексту: Министарство).

(8) Министар саобраћаја и веза (у даљем тексту: министар) доноси правилник којим се прописују услови и поступак за уступање на коришћење радио-аматерских комуникација и репетиторских радио-станица у Републици Српској, као и начин и поступак праћења и снимања аматерске радио-комуникације на радио-аматерским репетиторима.

Члан 9.

(1) Аматерска радио-станица је радио-станица која се користи искључиво у оквиру аматерских радио-комуникација.

(2) Радио-аматер је дужан да, уколико посједује радио-станицу или радио-станице, изврши пријаву матичном радио-клубу или Савезу са основним подацима о радио-станици или радио-станицама.

(3) Радио-аматер је дужан да води дневник аматерске радио-станице на начин који обезбјеђује трајан запис у писаном или електронском облику и који се чува двије године од дана уноса последњег уписа.

Члан 10.

(1) Радио-аматер је физичко лице које је стручно оспособљено за рад на аматерским радио-станицама и има положен стручни испит за одговарајући степен стручне оспособљености и посједује лиценцу за коришћење аматерских радио-станица.

(2) Радио-аматер оператор је физичко лице које има положен стручни испит за минимално једну радио-аматерску класу, а који је овлашћен за коришћење аматерских радио-станица одређене категорије.

(3) Стручни испит из ст. 1. и 2. овог члана може се полагати само у радио-аматерским клубовима који су чланови Савеза и пред комисијом коју је именовао Савез.

(4) Комисију из става 3. овог члана чине три члана, радио-аматерски оператори СЕРТ (1) категорије (степен стручне оспособљености радио-аматера који имају право да користе све радио-аматерске опсеге) и стручно су оспособљена за спровођење испита.

(5) Стручни испит из ст. 1. и 2. овог члана полаже се по јединственом плану и програму који доноси Савез, а у складу са међународним СЕРТ правилом T/R 61-01 и T/R 61-02.

(6) Радио-аматер који је положио испит и стекне право на коришћење и рад на радио-станици путем радио-аматерског клуба или Савеза подноси захтјев за издавање лиценце и дозволе за рад.

Члан 11.

(1) Радио-аматерски клуб је удружење грађана које оснивају радио-аматери у складу са прописима којима се уређује рад удружења регистрованих на територији Републике Српске и чија дјелатност се односи на област радио-аматерске службе.

(2) Радио-аматери и радио-аматерски клубови који су регистровани и обављају дјелатност на територији Републике Српске су чланови Савеза.

(3) Радио-аматер који има мјесто пребивалишта у Републици Српској и има дозволу за обављање дјелатности радио-аматеризма може обављати дјелатност на територији Републике Српске уколико је учлањен у Савез или радио-аматерски клуб у Републици Српској.

(4) Савез води регистар и евиденцију радио-аматера и радио-аматерске опреме на територији Републике Српске.

(5) Податке из става 4. овог члана Савез једном годишње доставља Министарству и Министарству унутрашњих послова Републике Српске.

(6) Министар доноси правилник којим се прописују садржај и начин вођења евиденције радио-аматера и радио-аматерске опреме.

Члан 12.

(1) Чланови Савеза могу да буду и страни држављани, уколико искажу такав интерес и под условима прописаним овим законом.

(2) Страни држављани који бораве на територији Републике Српске дуже од 30 дана, а посједују дозволу за радио-станицу и аматерску радио-станицу земље из које долазе, обавезни су пријавити своје присуство радио-клубу у мјесту боравка или Савезу.

Члан 13.

(1) Радио-аматери и радио-аматерски клубови који нису чланови Савеза, а који имају потребу дјеловања на територији Републике Српске, могу користити радио-аматерску опрему Савеза, уз накнаду.

(2) За комуникације на аматерским фреквенцијама које се не односе на радио-аматеризам, а у којима учествују радио-аматери, потребно је тражити сагласност Управног одбора Савеза, осим у случајевима ванредних ситуација.

Члан 14.

(1) Радио-аматер је дужан да поштује принципе свјетског радио-аматерског кодекса понашања и да користи међународни општеприхваћени стандард комуникације у области радио-аматеризма који не дозвољава говор мржње, псовке, увреде, ширење расне, вјерске, националне, нити било које друге нетрпељивости.

(2) Радио-аматерима је забрањено да користе своју опрему и дјелатност у сврху ширења дезинформација путем радио-аматерских уређаја, стварање несигурности и панике код грађана или угрожавање јавног реда и мира.

(3) У сврху праћења принципа из ст. 1. и 2. овог члана Савез именује комисију која има овлашћење да прати и снима аматерске радио-комуникације на радио-аматерским репетиторима у складу са поступком прописаним правилником из члана 8. став 8. овог закона.

(4) Комисија из става 3. овог члана дужна је да у извршавању својих овлашћења сарађује са надлежним министарством и институцијама Републике Српске.

Члан 15.

(1) Радио-аматерски клубови дужни су доставити Савезу годишњи план рада за наредну годину и годишњи извјештај о раду за претходну годину најкасније до краја фебруара текуће године.

(2) Годишњи план рада и годишњи извјештај о раду Савеза усваја Управни одбор Савеза.

(3) Савез је обавезан доставити Министарству годишњи план рада и годишњи извјештај о раду најкасније до краја првог квартала текуће године.

Члан 16.

(1) Надзор над спровођењем овог закона врши Министарство.

(2) Инспекцијски надзор над спровођењем овог закона врши надлежни инспектор Републичке управе за инспекцијске послове Републике Српске.

Члан 17.

У вршењу послова надзора, поред овлашћења утврђених прописом којим се уређује рад инспекција, надлежни инспектор је овлашћен и дужан да:

1) нареди отклањање недостатака у обављању јавних овлашћења и дужности,

2) предузме управне мјере с циљем отклањања утврђених неправилности,

3) покрене поступак за преиспитивање вршења јавних овлашћења и дужности, уколико се врше супротно одредбама овог закона,

4) донесе рјешење о одузимању и депоновању непријављене радио-станице, уколико приликом контроле извршења рјешења утврди да субјекат надзора није испоштовао управне мјере наложене рјешењем, односно није пријавио радио-станицу у остављеном року.

Члан 18.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 5.000 КМ казниће се Савез ако:

1) послове јавног овлашћења која су му повјерена обавља супротно одредбама овог закона (члан 5),

2) не стави на располагање све расположиве капацитете у складу са планом заштите и спасавања и не омогући коришћење радио-веза у ванредним ситуацијама (члан 6).

(2) Новчаном казном од 500 КМ до 1.000 КМ казниће се радио-аматер ако:

1) не изврши пријаву радио-станице или станица и не води дневник аматерске радио-станице (члан 9. ст. 2. и 3),

2) захтјев за издавање дозволе или лиценце не поднесе преко радио-аматерског клуба или Савеза (члан 10. став 6),

3) обавља дјелатност на територији Републике Српске, а није члан Савеза или радио-аматерског клуба (члан 11. став 3),

4) не поштује принципе свјетског радио-аматерског кодекса, те опрему и дјелатност користи у сврху ширења дезинформација и панике код грађана (члан 14. ст. 1. и 2).

(3) Новчаном казном од 200 КМ до 500 КМ казниће се:

1) страни држављанин уколико у предвиђеном року не пријави своје присуство радио-аматерском клубу или Савезу (члан 12. став 2),

2) лица која повремено користе аматерске фреквенције без сагласности Управног одбора Савеза (члан 13. став 2).

Члан 19.

Министар ће у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона донијети:

1) Правилник о радио-аматерским комуникацијама и репетиторским радио-станицама у Републици Српској (члан 8. став 8),

2) Правилник о садржају и начину вођења евиденције радио-аматера и радио-аматерске опреме (члан 11. став 6).

Члан 20.

Савез, радио-аматерски клубови и радио-аматери дужни су свој рад и интерне акте ускладити са одредбама овог закона у року од девет мјесеци од дана његовог ступања на снагу.

Члан 21.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-021-406/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

691

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), д о н о с и м

У К А З

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА ЗАКОНА О ЛОКАЛНОЈ САМОУПРАВИ

Проглашавам Закон о измјенама Закона о локалној самоуправи, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Четвртој сједници, одржаној 18. априла 2019.

године, а Вијеће народа 30. априла 2019. године констатовало да усвојеним Законом о измјенама Закона о локалној самоуправи није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1887/19
3. маја 2019. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

ЗАКОН

О ИЗМЈЕНАМА ЗАКОНА О ЛОКАЛНОЈ САМОУПРАВИ

Члан 1.

У Закону о локалној самоуправи ("Службени гласник Републике Српске", број 97/16) у члану 159. у ставу 3. ријечи: "до 30. јуна 2019. године" замјењују се ријечима: "до 30. јуна 2021. године".

Члан 2.

У члану 166. ријечи: "до 30. јуна 2019. године" замјењују се ријечима: "до 30. јуна 2021. године".

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-021-407/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

692

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), д о н о с и м

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНИ И ДОПУНИ ЗАКОНА О ПЛАТАМА ЗАПОСЛЕНИХ У МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Проглашавам Закон о измјени и допуни Закона о платама запослених у Министарству унутрашњих послова Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Четвртој сједници, одржаној 18. априла 2019. године, а Вијеће народа 30. априла 2019. године констатовало да усвојеним Законом о измјени и допуни Закона о платама запослених у Министарству унутрашњих послова Републике Српске није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1884/19
3. маја 2019. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

ЗАКОН

О ИЗМЈЕНИ И ДОПУНИ ЗАКОНА О ПЛАТАМА ЗАПОСЛЕНИХ У МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Члан 1.

У Закону о платама запослених у Министарству унутрашњих послова Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 66/18) у члану 5. последије става 4. додаје се нови став 5, који гласи:

"(5) Полицијском службенику са средњом и вишом стручном спремом припада додатна накнада у износу од 10% просјечне плате у Министарству остварене у протеклом мјесецу."

Досадашњи став 5, који постаје став 6, мијења се и гласи:

"(6) Полицајцу специјалисти у Специјалној антитерористичкој јединици, са средњом стручном спремом, осим накнаде из става 5. овог члана, припада и додатна накнада у износу од 10% основне плате."

Досадашњи став 6. постаје став 7.

Члан 2.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-021-404/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

693

На основу члана 3. Закона о донацијама у јавном сектору ("Службени гласник Републике Српске", број 96/05) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са чланом 2. Споразума о успостављању специјалних паралелних односа између Републике Српске и Републике Србије ("Службени гласник Републике Српске", број 60/07), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ПРИХВАТАЊУ ДОНАТОРСКИХ СРЕДСТАВА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

I

Прихватају се донаторска средства Владе Републике Србије у износу од 800.000,00 евра (1.564.664,00 КМ) одобрена Републици Српској као једнократна помоћ ради реализације пројекта "Ревитализација Старог града, град Требиње", а у оквиру механизма сарадње по Споразуму о успостављању специјалних паралелних односа између Републике Српске и Републике Србије.

II

Дозначена средства из тачке I ове одлуке користиће се за реализацију капиталног пројекта "Ревитализација Старог града, град Требиње".

III

Крајњи корисник донаторских средстава је Град Требиње.

IV

За потписивање Споразума са Градом Требињем о финансирању пројекта донаторским средствима овлашћује се министар финансија.

V

За спровођење процедура јавних набавки задужен је крајњи корисник донаторских средстава.

VI

Крајњи корисник донаторских средстава обавезан је да документе за плаћање (ситуације, рачуни), претходно потписане и овјерене од стране уговорача и изабраног надзорног органа који има важећу лиценцу, прослиједи Министарству финансија на плаћање.

Министарство финансија врши плаћање испостављеног износа изабраном понуђачу.

VII

Донаторска средства Владе Републике Србије не могу се користити за авансна плаћања, за измирење трошкова израде/ревизије пројектне документације, трошкова техничког пријема и трошкова надзора.

VIII

За праћење и извјештавање Владе Републике Српске о реализацији ове одлуке задужује се Министарство финансија.

IX

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1080/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

694

На основу члана 3. Закона о донацијама у јавном сектору (“Службени гласник Републике Српске”, број 96/05) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), а у вези са чланом 2. Споразума о успостављању специјалних паралелних односа између Републике Српске и Републике Србије (“Службени гласник Републике Српске”, број 60/07), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ПРИХВАТАЊУ ДОНАТОРСКИХ СРЕДСТАВА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

I

Прихватају се донаторска средства Владе Републике Србије у износу од 2.500.000,00 евра (4.889.575,00 КМ) одобрена Републици Српској као једнократна помоћ ради реализације пројекта “Изградња нове трасе магистралног пута М-20 Гацко-Фоча, поддионица Тјентиште - Брод на Дрини”, а у оквиру механизма сарадње по Споразуму о успостављању специјалних паралелних односа између Републике Српске и Републике Србије.

II

Дозначена средства из тачке I ове одлуке користиће се за реализацију капиталног пројекта “Изградња нове трасе магистралног пута М-20 Гацко-Фоча, поддионица Тјентиште - Брод на Дрини”.

III

Крајњи корисник донаторских средстава је Јавно предузеће “Путеви Републике Српске” д.о.о. Бањалука.

IV

За потписивање Споразума са Јавним предузећем “Путеви Републике Српске” д.о.о. Бањалука о финансирању пројекта донаторским средствима овлашћује се министар финансија.

V

За спровођење процедура јавних набавки задужен је крајњи корисник донаторских средстава.

VI

Крајњи корисник донаторских средстава обавезан је да документе за плаћање (ситуације, рачуни), претходно потписане и овјерене од стране уговорача и изабраног надзорног органа који има важећу лиценцу, прослиједи Министарству финансија на плаћање.

Министарство финансија врши плаћање испостављеног износа изабраном понуђачу.

VII

Донаторска средства Владе Републике Србије не могу се користити за авансна плаћања, за измирење трошкова изrade/ревизије пројектне документације, трошкова техничког пријема и трошкова надзора.

VIII

За праћење и извјештавање Владе Републике Српске о реализацији ове одлуке задужује се Министарство финансија.

IX

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1081/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

695

На основу члана 5. став 3. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину (“Службени гласник Републике Српске”, број 122/18) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност на План утrophка средстава са позиције 511100 - издаци за изградњу и прибављање зграда и објеката у оквиру Министарства здравља и социјалне заштите (организациони код 1344001) за период од 1.4. до 30.6.2019. године у износу од 2.352.128,16 КМ.

II

Одобрена средства из тачке I ове одлуке дозначеће се извођачима:

- “Линднер” д.о.о. Тиват на име завршетка изградње Јужног крила - Поликлиника ЈЗУ Универзитетски клинички центар Републике Српске - амбуланте за специјалистичке прегледе у износу од 1.184.648,61 КМ и

- “Health Support Services” д.о.о. Бања Лука на име завршетка изградње Јужног крила - Поликлиника ЈЗУ Универзитетски клинички центар Републике Српске - Кардиохирургија у износу од 1.167.479,55 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство здравља и социјалне заштите и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1086/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

696

На основу члана 5. став 3. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину (“Службени гласник Републике Српске”, број 122/18) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност на План утrophка средстава са позиције 511100 - издаци за изградњу и прибављање зграда и објеката у оквиру Министарства здравља и социјалне заштите

штите (организациони код 1344001) за период од 1.4. до 30.6.2019. године у износу од 2.270.920,89 КМ.

II

Одобрена средства из тачке I ове одлуке дозначиле се Нова банка а.д. Бања Лука на име изградње и опремања нове болнице у Источном Сарајеву.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство здравља и социјалне заштите и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1088/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

697

На основу члана 5. став 3. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност Министарству здравља и социјалне заштите (организациони код 13440001) на План утрошка средстава за период од 1.4. до 30.6.2019. године на позицији 414100 - субвенције у износу од 406.722,77 КМ.

II

Средства из тачке I ове одлуке распоређују се на следећи начин:

- субвенције Институту за јавно здравство...65.479,50 КМ,
- субвенције за трансфузијску медицину.....90.034,31 КМ,
- субвенције Заводу за судску медицину.....251.208,96 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство здравља и социјалне заштите и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1087/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

698

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 3. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност Министарству породице, омладине и спорта (организациони код 37100001) на План утрошка

средстава за период од 1.1. до 30.6.2019. године у укупном износу од 558.928,07 КМ.

II

Средства из тачке I ове одлуке распоређују се на следећи начин:

- 414100 - субвенција каматне стопе за стамбено кредитирање младих и младих брачних парова..... 139.143,93 КМ,
- 415200 - текући грантови спортским организацијама290.034,31 КМ,
- 415200 - текући грант за пројекат Мале олимпијске игре..... 30.000,00 КМ,
- 415200 - текући грантови спортским организацијама лица са инвалидитетом у Републици Српској..... 6.957,20 КМ,
- 415200 - текући грантови за национална спортска признања Републике Српске 56.643,85 КМ,
- 415200 - текући грантови врхунским и перспективним спортистима у Републици Српској 29.898,78 КМ,
- 415200 - текући грантови удружењима од јавног интереса..... 6.250,00 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство породице, омладине и спорта и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1085/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

699

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са чланом 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА СРЕДСТАВА

I

Даје се сагласност Министарству за просторно уређење, грађевинарство и екологију (организациони код 1956) на План утрошка средстава са позиције 511300 - издаци за набавку постројења и опреме за период 1. јануар - 30. јун 2019. године у износу од 100.000,00 КМ.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство за просторно уређење, грађевинарство и екологију и Министарство финансија Републике Српске.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1110/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

700

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА****I**

Даје се сагласност на План утрошка средстава са позиције 511200 - издаци за инвестиционо одржавање, реконструкцију и адаптацију зграда и објеката у оквиру Народне скупштине Републике Српске (организациони код 02020001) за период од 1.1. до 30.6.2019. године у износу од 100.000 КМ.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Народна скупштина Републике Српске и Министарство финансија Републике Српске.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1089/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

701

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА****I**

Даје се сагласност на План утрошка средстава у оквиру Вијећа народа Републике Српске (организациони код 02040001) за период од 1.1. до 30.4.2019. године на позицији:

- 511300 - издаци за набавку постројења и опреме 100.000,00 КМ.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство финансија и Вијеће народа Републике Српске.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1098/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

702

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 3. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА РАСПОРЕД СРЕДСТАВА****I**

Даје се сагласност Министарству трговине и туризма (организациони код 1855) на Распоред средстава за период 1. ја-

нуар - 31. децембар 2019. године са позиције 415200 - текући грант за заштиту потрошача у износу од 100.000,00 КМ.

II

Средства из тачке I ове одлуке распоређују се у сврху:

- суфинансирања режијских и материјалних трошкова рада удружења за заштиту потрошача која су уписана у Евиденцију Министарства трговине и туризма, на основу Правилника о облику, садржају и начину вођења евиденције удружења за заштиту потрошача ("Службени гласник Републике Српске", бр. 44/12 и 1/16), и то у мјесечним износима у распону од 300,00 КМ до 700,00 КМ, зависно од остварених резултата рада у претходном периоду, и

- финансирања пројеката с циљем подизања јавне свијести потрошача и трговаца о њиховим правима и обавезама у преосталом износу.

III

Средства из тачке I ове одлуке распоредиће се у складу са процедуром прописаном Правилником о критеријумима за расподјелу финансијских средстава за рад удружења за заштиту потрошача ("Службени гласник Републике Српске", бр. 33/12 и 1/16).

IV

За реализацију ове одлуке задужује се Министарство трговине и туризма.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1084/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

703

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА****I**

Даје се сагласност на План утрошка средстава за набавку три службена возила у оквиру Главне службе за ревизију јавног сектора Републике Српске (организациони код 3170) за период од 1.1. до 30.6.2019. године на позицији 511300 - издаци за набавку постројења и опреме у износу од 141.000 КМ.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство финансија Републике Српске и Главна служба за ревизију јавног сектора Републике Српске.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1100/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

704

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Срп-

ске за 2019. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 122/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА РАСПОДЈЕЛУ СРЕДСТАВА ЗА СУФИНАНСИРАЊЕ РАДА НЕВЛАДИНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА И УДРУЖЕЊА ОД ЈАВНОГ ИНТЕРЕСА ЗАСНОВАНОГ НА ПРОГРАМСКИМ И ПРОЈЕКТНИМ АКТИВНОСТИМА У 2019. ГОДИНИ

I

Даје се сагласност на расподелу средстава за суфинансирање рада невладиних организација и удружења од јавног интереса (плате и материјални трошкови), који су у ресорној надлежности Министарства рада и борачко-инвалидске заштите, заснованог на програмским и пројектним активностима у 2019. години.

II

За реализацију ове одлуке задужује се Министарство рада и борачко-инвалидске заштите.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1090/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

705

На основу члана 11. Закона о деминирању у Босни и Херцеговини ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 5/02) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УСВАЈАЊУ ЛИСТЕ ПРИОРИТЕТНИХ ЗАДАТАКА ЗА ДЕМИНИРАЊЕ У 2019. ГОДИНИ

I

Усваја се Листа приоритетних задатака за деминирање у 2019. години.

II

У предложеној Листи приоритетних задатака за деминирање за 2019. годину, на више означених пројеката, као инвеститор наведена је Влада Републике Српске, а као извођач Републичка управа цивилне заштите.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1109/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

706

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), члана 6. став 2, а у вези са чланом 7. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), и тачке III Одлуке о Комисији за противексплозивну заштиту Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 63/13, 50/14 и 81/18), Влада Републике Српске, на 16. сједници, одржаној 11.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УТВРЂИВАЊУ СТАНДАРДА И КРИТЕРИЈУМА ЗА ИЗБОР И ИМЕНОВАЊЕ ПРЕДСЈЕДНИКА И СЕКРЕТАРА КОМИСИЈЕ ЗА ПРОТИВЕКСПЛОЗИВНУ ЗАШТИТУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

I

Овом одлуком ближе се утврђују стандарди и критеријуми за избор и именоване председника и секретара Комисије за противексплозивну заштиту Републике Српске (у даљем тексту: Ех комисија).

Под критеријумима за избор и именоване председника и секретара Ех комисије из претходног става сматрају се степен образовања, стручно знање, радно искуство и други општи и посебни услови утврђени овом одлуком.

II

Кандидати за избор и именоване председника и секретара Ех комисије, поред услова прописаних Законом о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске, морају испуњавати опште и посебне критеријуме и услове утврђене овом одлуком.

Општи критеријуми за кандидате су:

- да су држављани Републике Српске или Босне и Херцеговине и да имају пребивалиште у Републици Српској,
- да су старији од 18 година,
- да имају општу здравствену способност,
- да нису отпуштени из државне службе као резултат дисциплинске мјере на нивоу БиХ или ентитета у периоду од 3 (три) године прије објављивања упражњене позиције,
- да нису под оптужницом Међународног суда за ратне злочине у бившој Југославији (члан IX 1. Устава Босне и Херцеговине),
- да нису на функцији у политичкој странци или чланови органа законодавне, извршне или судске власти, надзорног или управног одбора привредног друштва, банке или осигуравајућег друштва,

- да немају приватни/финансијски интерес у органу у који се кандидују и

- да нису осуђивани за кривично дјело или прекршај из области привреде или финансијског пословања.

Посебни критеријуми за кандидате су:

а) за председника Комисије:

- завршен студиј првог, другог или трећег циклуса из техничке области са најмање 240, 300 или 480 ECTS бодова или еквивалент одговарајуће високошколске установе,
- најмање 5 (пет) година радног искуства на пословима из противексплозивне заштите,
- познавање рада на рачунару,
- познавање енглеског или другог страног језика и
- положен стручни испит из области противексплозивне заштите;

б) за секретара Комисије:

- завршен студиј првог циклуса правног смјера са најмање 240 ECTS бодова или еквивалент одговарајуће високошколске установе,
- најмање 3 (три) године радног искуства на пословима из струке,
- познавање рада на рачунару,
- познавање енглеског или другог страног језика,
- посједовање искуства и стручности из правне регулативе, заштите интелектуалне својине и образовања у противексплозивној заштити.

III

Председника и секретара Ех комисије именује Влада Републике Српске на основу приједлога ранг-листе доста-

вљене од стране комисије за избор Ех комисије, у складу са законом и овом одлуком.

IV

У комисију за избор именују се лица која посједују стручну спрему и стручно знање на истом или вишем нивоу од нивоа за који се спроводи поступак, те лица која су упозната са одредбама Закона о министарским, владиним и другим именовањима Републике Српске. Комисија за избор броји пет чланова, од којих су најмање 3 (три) члана државни службеници Владе и Министарства, који познају област противексплозивне заштите, а остала (2) два члана су истакнути стручњаци у области привреде.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1068/19
11. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

707

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08) и члана 8. Закона о министарским, владиним и другим именовањима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 41/03), а у вези са тачком III Одлуке о Комисији за противексплозивну заштиту Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 63/13, 50/14 и 81/18), Влада Републике Српске, на 16. сједници, одржаној 11.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О РАСПИСИВАЊУ ЈАВНОГ КОНКУРСА ЗА ИЗБОР И ИМЕНОВАЊЕ ПРЕДСЈЕДНИКА И СЕКРЕТАРА КОМИСИЈЕ ЗА ПРОТИВЕКСПЛОЗИВНУ ЗАШТИТУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

I

Расписује се Јавни конкурс за избор и именовање председника и секретара Комисије за противексплозивну заштиту Републике Српске (у даљем тексту: Ех комисија).

II

Општи и посебни услови и критеријуми за избор председника и секретара Ех комисије прописани су Одлуком Владе Републике Српске о утврђивању критеријума за избор и именовање Ех комисије.

III

Јавни конкурс за избор председника и секретара Ех комисије објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске” и дневном листу “Глас Српске”.

Рок за подношење пријава на Конкурс из тачке I ове одлуке је 15 дана од дана објављивања Јавног конкурса у “Службеном гласнику Републике Српске”.

IV

Поступак избора, укључујући преглед приспјелих пријава на Конкурс, спровођење интервјуа и предлагање ранг-листе кандидата, у складу са утврђеним критеријумима, извршиће Комисија за избор Ех комисије.

V

За спровођење ове одлуке задужује се Министарство енергетике и рударства.

VI

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1069/19
11. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

708

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ ЗА ПРОДАЈУ ПУТНИЧКОГ АУТОМОБИЛА

I

Даје се сагласност Републичком заводу за статистику Републике Српске за продају путничког аутомобила марке citroen C5 путем јавног надметања, у складу са важећим законским прописима.

II

Продаја путем јавног надметања одобрава се с обзиром на то да у Републичком заводу за статистику не постоји потреба за коришћењем наведеног аутомобила.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Републички завод за статистику и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1079/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

709

На основу члана 3. став 2. и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

I

Даје се сагласност за цијепање дијела парцеле означене као к.ч. број: 2926/1294, уписана у Посједовни лист број: 4456 КО Пале, односно у зк. уложак број: 7006 КО СП Пале, као својина Републике Српске са 1/1 дијела, у поступку који се по захтјеву Зорана Обућине, од 4.3.2019. године, води пред Републичком управом за геодетске и имовинско-правне послове Бања Лука, Подручна јединица Пале, под бројем: 21.34/952.1-175/19, и код Правобранилаштва Републике Српске, Сједиште замјеника Источно Сарајево, под бројем: У-97/19.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника Источно Сарајево и Републичка управа за геодетске и имовинско-правне послове, Подручна јединица Пале.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1082/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

710

На основу члана 3. став 2. и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

ОДЛУКУ**I**

Даје се сагласност за цијепање дијела парцеле означене као к.ч. број: 2926/1294, уписана у Посједовни лист број: 4456 КО Пале, односно у зк. уложак број: 7006 КО СП Пале, као својина Републике Српске са 1/1 дијела, у поступку који се по захтјеву Шипка Жељка, од 27.12.2018. године, води пред Републичком управом за геодетске и имовинско-правне послове Бања Лука, Подручна јединица Пале, под бројем: 21.34/952.1-964/18, и код Правобранилаштва Републике Српске, Сједиште замјеника Источно Сарајево, под бројем: У-2/19.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника Источно Сарајево и Републичка управа за геодетске и имовинско-правне послове, Подручна јединица Пале.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1083/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

711

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са чланом 25. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", број 115/18), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, доноси

ОДЛУКУ**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНИ ОДЛУКЕ О
ОБРАЗОВАЊУ ОДБОРА ЗА ЊЕГОВАЊЕ ТРАДИЦИЈЕ
ОСЛОБОДИЛАЧКИХ РАТОВА****I**

У Одлуци о образовању Одбора за његовање традиције ослободилачких ратова ("Службени гласник Републике Српске", бр. 94/06 и 22/07) у тачки I у ставу 1. подт. 5) и 6) мијењају се и гласе:

"предсједник Академије наука и умјетности Републике Српске,

директор Републичког завода за заштиту културно-историјског и природног наслеђа".

Послије подтачке 9) додаје се нова подтачка 10), која гласи:

"10) директор Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица".

Став 2. мијења се и гласи:

"У случају спријечености да присуствује сједници Одбора, предсједника и члана Одбора може замијенити лице из исте институције или невладине организације које овласти одсутни члан Одбора, са правом одлучивања."

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1091/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

712

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 16. ст. 1. и 5. Закона о систему јавних служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 68/07, 109/12 и 44/16), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О РАЗРЈЕШЕЊУ ВРШИЛАЦА ДУЖНОСТИ ЧЛАНОВА
УПРАВНОГ ОДБОРА ЈАВНЕ УСТАНОВЕ НАЦИОНАЛНИ
ПАРК "ДРИНА" СРЕБРЕНИЦА**

1. Разрјешавају се дужности вршиоци дужности чланова Управног одбора Јавне установе Национални парк "Дрина" Сребреница због окончања поступка јавне конкуренције, у саставу:

- 1) Игор Ђуревећ,
- 2) Милош Вучић и
- 3) Весна Поповић.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1105/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

713

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), у вези са чланом 16. ст. 1. и 5. Закона о систему јавних служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 68/07, 109/12 и 44/16) и чланом 12. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ИМЕНОВАЊУ ЧЛАНОВА УПРАВНОГ ОДБОРА
ЈАВНЕ УСТАНОВЕ НАЦИОНАЛНИ ПАРК "ДРИНА"
СРЕБРЕНИЦА**

1. Именују се чланови Управног одбора Јавне установе Национални парк "Дрина" Сребреница на период од четири године, у саставу:

- 1) Милош Вучић,
- 2) Игор Ђуревећ и
- 3) Сеад Јахић.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1106/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08) и члана 18. став 2. Закона о систему јавних служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 68/07, 109/12 и 44/16), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О РАЗРЈЕШЕЊУ ВРШИОЦА ДУЖНОСТИ ДИРЕКТОРА
ЈАВНЕ УСТАНОВЕ НАЦИОНАЛНИ ПАРК "ДРИНА"
СРЕБРЕНИЦА**

1. Радомир Павловић, доктор медицине, разрјешава се дужности вршиоца дужности директора Јавне установе Национални парк "Дрина" Сребреница због окончања поступка јавне конкуренције.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1104/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), у вези са чланом 18. ст. 2. и 3. Закона о систему јавних служби (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 68/07, 109/12 и 44/16) и чланом 12. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 41/03), Влада Републике Српске, на 17. сједници, одржаној 18.4.2019. године, д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИМЕНОВАЊУ ДИРЕКТОРА ЈАВНЕ УСТАНОВЕ НАЦИОНАЛНИ ПАРК “ДРИНА” СРЕБРЕНИЦА

1. Радомир Павловић, доктор медицине, именује се за директора Јавне установе Национални парк “Дрина” Сребреница на период од четири године.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1103/19
18. априла 2019. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у Великом вијећу, у предмету број **АП 598/17**, рјешавајући апелацију **Жарка Милића**, на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) тачка б) и члана 59 ст. (1) и (2) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине - пречишћени текст (“Службени гласник Босне и Херцеговине” број 94/14), у саставу:

- Златко М. Кнежевић, предсједник,
- Маго Тадић, потпредсједник,
- Мирсад Ђеман, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија,
- Миодраг Симовић, судија и
- Сеада Палаврић, судија,

на сједници одржаној 10. априла 2019. године д о н и о ј е

ОДЛУКУ

О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација Жарка Милића.

Утврђује се да је прекршена забрана дискриминације из члана III/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у вези с правом на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана I Протокола број I уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Одлука се доставља Народној скупштини Републике Српске и Влади Републике Српске с циљем предузимања активности у оквиру својих надлежности ради остваривања уставних права у смислу гаранција из члана III/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у вези са чланом II/3к) Устава Босне и Херцеговине и чланом I Протокола број I уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Налаже се Народној скупштини Републике Српске и Влади Републике Српске да, у складу са чланом 72 став (5) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од шест мјесеци од дана достављања ове одлуке обавијесте Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Жарко Милић (у даљем тексту: апелант) из Требиња поднио је 10. фебруара 2017. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против Пресуде Окружног суда у Требињу (у даљем тексту: Окружни суд) број 95 0 Рс 039646 16 Рсж од 26. октобра 2016. године и Пресуде Основног суда у Требињу (у даљем тексту: Основни суд) број 95 0 Рс 039646 15 Рс од 29. априла 2016. године. Апелант је допунио апелацију 17. децембра 2018. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 23 Правила Уставног суда, од Окружног суда, Основног суда и ЗП “Хидроелектране на Требишњици” АД Требиње (у даљем тексту: тужени) затражено је 26. децембра 2018. године да доставе одговоре на апелације.

3. Окружни суд и Основни суд доставили су одговоре на апелацију 17. односно 18. јануара 2019. године. Тужени није одговорио на апелацију.

III - Чињенично стање

4. Чињенице предмета које произлазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

Уводне напомене

5. Рјешењем туженог о престанку радног односа број 5663 од 10. септембра 2014. године престао је да важи Уговор о раду на неодређено вријеме број 5860 од 12. септембра 2008. године, односно престао је апелантов радни однос код туженог закључно са 9. септембром 2014. године због тога што је апелант навршио 40 година пензијског стажа у складу са чланом 125 став 1 тачка 4 Закона о раду (у даљем тексту: ЗОР).

6. Фонд за пензијско и инвалидско осигурање РС - Филијала Требиње је 1. децембра 2015. године донио привремено рјешење којим је утврђено да апелант остварује право на старосну пензију почевши од 24. новембра 2015. године у износу од 578,92 КМ мјесечно.

Парнични поступак у којем су донесене оспорене одлуке

7. Пресудом Основног суда број 95 0 Рс 039646 15 Рс од 29. априла 2016. године одбијен је као неоснован апелантов тужбени захтјев којим је тражио да му тужени на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати укупан новчани износ од 16.654,73 КМ, и то на име неисплаћене плате прецизираог износа, као и на име неисплаћене накнаде трошкова топлог obroка, неисплаћене “божићнице”, неисплаћеног огрјева и на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора прецизираог износа, са законском затезном каматом на сваки поједини мјесечни износ плате и других накнада из радног односа како је прецизирано у изреци пресуде (став I изреке). Истом пресудом апелант је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка како је прецизирано у изреци пресуде (став II изреке).

8. У образложењу пресуде Основни суд је истакао да је предмет конкретниог парничног поступка апелантов захтјев којим тражи обавезивање туженог да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати прецизирани новчани износ на име неисплаћене плате и других накнада из радног односа. Даље је наведено да је у доказном поступку утврђено да је апеланту престао радни однос рјешењем туженог о престанку радног односа од 10. септембра 2014. године на основу члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а зато што је навршио 40 година пензијског стажа. Такође је утврђено да је неспорна чињеница да је апелант, према подацима регистрованим у матичној евиденцији Фонда ПИОРС, право на старосну пензију могао остварити тек на дан 24. новембар 2015. године (након испуњења услова од 40 година пензијског стажа, 56 година и осам мјесеци живота), а све сходно члану 178 став 1 тачка г) Закона о пензијском и инвалидском осигурању (у даљем тексту: Закон о ПИО-у). Према мишљењу Основног суда, изведени докази не упућују на закључак да је тужени, позивањем на члан 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а, као основ доношења оспореног рјешења злоупотребио одредбе ЗОР-а које је дужан да примјењује. Даље је утврђено да је тужени основано указао и на одредбе члана 180 став 1 тачка 31 ЗОР-а којим је предвиђена новчана казна у износу од 1.000 КМ до 10.000 КМ за прекршај којим се има казнити послодавац уколико задржи радника на раду након што је његов уговор престао у смислу члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а. Остали изведени докази, према мишљењу Основног суда, указују да је тужени предузео радње у намјери отклањања ситуације настале због неусаглашености ЗОР-а и Закона о ПИО-у тако што се обраћао надлежним законодавним институцијама Републике Српске, надлежним да ријеше неусаглашеност наведених закона. Цијенећи све наведено, Основни суд је закључио да није основан апелантов тужбени захтјев у погледу правног основа који је наведен, нити другог правног основа који би могао опште бити примјењив. Такође, према оцјени Основног суда, није доказана било каква дискриминација

из члана 5 ЗОР-а. Поред тога, Основни суд је закључио да није доказана штета која је претрпљена на раду или у вези са радом, а коју је причинио тужени као послодавац. Због непостојања правног основа и недоказане висине постављеног тужбеног захтјева, Основни суд је одлучио као у изреци оспорене пресуде.

9. Одлучујући о апелантовој жалби против наведене пресуде Основног суда, Окружни суд је Пресудом број 95 0 Рс 039646 16 Рсж од 26. октобра 2016. године апелантову жалбу одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду. Истом пресудом одбијен је захтјев туженог за накнаду трошкова поступка на име састављања одговора на жалбу.

10. У образложењу пресуде Окружни суд је истакао да се цјелокупан садржај жалбе може свести на тврдњу да је тужени, одлучујући о апелантовом радном односу, незаконито поступио када му је раскинуо радни однос закључно са 9. септембром 2014. године. Из списка предмета, како је даље наведено, произлази да је апелант с туженим као послодавцем 12. септембра 2008. године закључио уговор о раду на неодређено вријеме. Рјешењем туженог од 10. септембра 2014. године апеланту је преостао радни однос због тога што је навршио 40 година пензијског стажа у складу са чланом 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а. Даље је наведено да из акта Фонда ПИОРС - Филијала Требиње број 250/14 од 11. фебруара 2014. године произлази да је апелант на дан 7. фебруар 2014. године имао укупно 39 година, пет мјесеци и три дана пензијског стажа, у који је урачунат стаж осигурања у ефективном трајању од 34 године, шест мјесеци и три дана, те стаж осигурања с увећаним трајањем од четири године, 11 мјесеци (као цивилној жртви рата друге групе са 100% инвалидитета). Из наведеног произлази, како је закључено, да би апелант на дан 24. јули 2014. године имао навршених 40 година пензијског стажа, односно стажа осигурања и 55 година и четири мјесеца живота, али да би, сходно члану 178 став 1 тачка г) Закона о ПИО-у, право на старосну пензију стекао са 40 година пензијског стажа и навршених 56 година и осам мјесеци живота, и то на дан 24. новембар 2015. године.

11. Према оцјени Окружног суда, у конкретном случају је евидентна очигледна колизија важећих закона који су од значаја у тој правној ствари. Ти закони су ЗОР - пречишћени текст ("Службени гласник РС" број 55/07), у којем је одредбом члана 125 став 1 тачка 4 прописано да радни однос престаје када радник наврши 40 година пензијског стажа, те Закон о ПИО-у ("Службени гласник РС" бр. 134/11 и 82/13) у којем је одредбом члана 42 став 1 прописано да осигураник који нема навршених 65 година живота има право на старосну пензију када наврши 60 година живота и 40 година пензијског стажа. У конкретной правној ствари је значајна и одредба члана 178 став 1 тачка г) Закона о ПИО-у према којој изузетно од члана 42 став 1 тог закона осигураник са 40 година пензијског стажа има право на старосну пензију када наврши, у 2015. години, 56 година и осам мјесеци живота.

12. Окружни суд је истакао да иако су остваривање права на пензију и престанак радног односа двије потпуно самосталне и међусобно независне правне ситуације регулисане различитим законима, свакако је неопходна њихова међусобна усклађеност. Из претходних законских рјешења Закона о ПИО-у ("Службени гласник РС" бр. 106/05, 20/07, 33/08, 1/09, 71/09, 106/09 и 118/09) евидентно је да се право на пензију стицало са навршених 40 година стажа осигурања (а стаж осигурања је пензијски стаж), без обзира на године живота, па је због тога и одредба члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а регулисала управо ту ситуацију, односно уговор о раду би практично престајао стицањем права на старосну пензију (а тада се то право остваривало са 40 година пензијског стажа без обзира на године живота). Суштина и циљ те одредбе је, у ствари, био да радни однос престаје оног момента када радник стекне право на старосну пензију. Каснијим Законом о ПИО-у (који је релевантан у конкретном предмету) мијењају се услови за стицање права на старосну пензију, а истовремено одредбе ЗОР-а које регулишу материју престанка радног односа остају неусклађене с тим измјенама.

13. Према оцјени Окружног суда, неприхватљиви су наводи предметне жалбе да је тужени приликом доношења рјешења о престанку радног односа апеланту поступао незаконито, те да су се стекли услови за обавезивање туженог да апеланту накнади штету на име неисплаћених плата и других припадности из радног односа. Даље је истакнуто да је правни основ свог тужбеног захтјева апелант заснивао на одредби члана 104 ЗОР-а, којом је прописано да радник има право на накнаду штете од послодавца коју претрпи на раду или у вези с радом, осим ако је штета настала због његове кривице или непажње. Одредбом члана 106 истог закона је прописано да се на питања накнаде штете причинене на раду или у вези с радом која нису посебно уређена тим законом примјењују прописи о облигационим односима. Утврђено је да из садржаја тужбе произлази да потраживање апеланта као бившег радника туженог има карактер потраживања по основу рада, а не по основу накнаде штете. Суд је сматрао да није спорно да радник коме је незаконито отказан уговор о раду има право на пуни износ накнаде плата и осталих припадности из радног односа, док за вријеме

незаконите одлуке о престанку радног односа није радио. Такође је истакнуто да судска пракса поступа различито по питању да ли се у таквом случају ради о накнади штете или о оствареним потраживањима по основу рада. Међутим, суштина је да је у сваком случају неопходно остварење претпоставке да је послодавац према раднику поступио незаконито, те да таква радња послодавца има за последицу (каузални нексус) штету за радника у виду неисплаћених плата и осталих примања из радног односа. Мада се у пракси ustalilo мишљење да се накнада плата и других примања која радник оствари због незаконитог отказа уговора о раду не сматра накнадом штете него оствареним потраживањем по основу рада, у сваком случају, како је закључио Окружни суд, неопходно је да суд правоснажно поништи одлуку о отказу уговора о раду, односно да радник дође у положај као да му својство запосленог лица није ни престало. Међутим, у конкретном случају, тужба није конципирана на начин да се прије доношења одлуке о измирењу неостварених потраживања по основу рада утврди да је рјешење туженог о престанку апелантовог радног односа незаконито. Такође је утврђено да апелант није доказао да такво утврђење постоји ни у другим одлукама суда, нити одлукама других надлежних органа. Све док суд правоснажно не поништи одлуку о отказу уговора о раду раднику, послодавац, како је закључио суд, нема обавезу вршити уплату неисплаћених плата и осталих обавеза. Сама апелантова тврдња да је одлука туженог о отказу уговора о раду незаконита нема основа у релевантним правним прописима, с обзиром на то да такви аргументи не доводе у питање законитост такве одлуке туженог ни по једном основу, а како је правилно закључио и првостепени суд. Наиме, из стања списка очигледно произлази да тужени у конкретном случају није поступио незаконито када је донио рјешење о престанку радног односа апеланту, с обзиром на то да га је на то обавезивала одредба члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а. Стога је произвољна и као таква неприхватљива апелантова тврдња да је наводна штета настала због кривице туженог. Имајући у виду наведено, Окружни суд је закључио да неусклађеност законских прописа због којих је апелант дошао у ситуацију да му престане радни однос код послодавца, а истовремено не оствари право на пензију, ни у којем случају се не може ставити на терет туженог, већ надлежним републичким органима из области законодавства.

14. У односу на апелантове тврдње да је у конкретном случају према њему наступила дискриминација у смислу одредбе члана 5 ЗОР-а, Окружни суд је одлучујући о апелантовим наводима пошао од цитираних одредби чл. 5 и 109 ЗОР-а. Такође је истакао да је Законом о забрани дискриминације у члану 2 став 1 дефинисан појам дискриминације. Да би се доказала дискриминација (неједнак третман) потребно је, према оцјени суда, да постоји могућност поређења. То значи да је потребно наћи доказе да је група или лице које се налази у истој или сличној ситуацији било или могло бити доведено у неповољнији положај за разлику од неког другог лица или групе лица у сличним ситуацијама. Тужбом за утврђивање дискриминације дискриминисано лице штити своје право на једнако поступање. У захтјеву за утврђење повреде права на једнако поступање мора се навести конкретно поступање туженог којим је то право било повријеђено у односу на апеланта. Окружни суд је утврдио да је апелант у току поступка указивао на примјер престанка радног односа раднице туженог Божане Иванковић. Међутим, именована радница није доведена у повољнији положај у односу на апеланта јер јој је такође раскинут радни однос код туженог, а околност да се у рјешењу наводи да јој радни однос престаје због стицања услова за остваривање старосне пензије нема релевантан значај за суштину предметног правног спора. Дакле, како је закључено, апелант није доказао да је у поступку раскида радног односа стављен у неравноправан положај због расе, етничке припадности, боје коже, пола, језика, религије, политичког или другог мишљења и убојења, социјалног поријекла, имовног стања, чланства или нечланства у синдикату или политичкој организацији, физичког и душевног здравља и других обиљежја која нису у непосредној вези с природом радног односа. Исто тако, закључио је Окружни суд, апелант није доказао постојање дискриминације у односу на друге раднике туженог.

15. Код таквог стања ствари Окружни суд је примјеном члана 226 Закона о парничном поступку одбио апелантову жалбу и потврдио првостепену пресуду.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

16. Апелант сматра да су му оспореним одлукама повријеђена права из члана II/3е) и к) Устава Босне и Херцеговине, односно члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, затим право на недискриминацију из члана II/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију, као и право из чл. 4 и 28 Конвенције о правима лица с инвалидитетом. Апелант наводи да су судови доносили оспорене одлуке произвољно примјенили одредбу члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а коју су тумачили буквал-

но у њеном језичком смислу, умјесто у системском, историјском и циљном значењу. Даље је истакао да је због тадашње неусклађености ЗОР-а и Закона о ПИО-у, будући да му је престао радни однос код туженог а да је право на пензију могао остварити тек након 15 мјесеци од престанка радног односа (сходно члану 178 став 1 тачка г) Закона о ПИО-у), био лишен било каквих примања за себе и своју породицу. Такође је навео да се прије отказа уговора о раду обратио туженом као свом послодавцу захтјевом да му у 2014. години не престане радни однос будући да одредба члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а није усаглашена са Законом о ПИО-у, међутим, тај захтјев није уважен. Поред тога, апелант се за заштиту својих права обратио инспекцији рада Републичке управе за инспекцијске послове - Сектор инспекције рада и заштите на раду - Одјељење Требиње и Институцији омбудсмана за људска права БиХ, а који су својим одлукама наложили туженом да отклони неправилности у погледу остваривања апелантових права из радног односа. Наведене одлуке је извео као доказе у парничном поступку. Надаље је истакао да се тужени обратио Народној скупштини РС за усклађивање спорних закона, те да је у том смислу донесен нови Закон о раду ("Службени гласник РС" број 1/16) који је ступио на снагу у јануару 2016. године. Међутим, наведена иницијатива туженог је била без икаквог значаја за апелантова права. Сматра да је на тај начин на апеланта стављен прекомеран терет, посебно имајући у виду да је 100% цивилна жртва рата. Апелант сматра и да је због своје инвалидности (будући да је остварио стаж осигурања с увећаним трајањем а да није навршио и прописане године живота према Закону о ПИО-у) дискриминисан у односу на друге раднике у смислу остваривања права на пензију.

б) Одговор на апелацију

17. Окружни суд је истакао да у поступку пред тим судом нису повријеђена апелантова уставна права на која се позвао у апелацији. Предложено је да се апелација одбије као неоснована.

18. Основни суд је у одговору на апелацију навео да је тај суд потпуно и правилно утврдио чињенично стање и на такво чињенично стање правилно примјенио материјалноправне прописе који су били на правној снази у вријеме доношења одлуке. Сматра да нису основани наводи о повреди права на која се апелант позвао у апелацији, те је предложио да се апелација одбије као неоснована.

V - Релевантни прописи

19. У Закону о раду - пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске" број 55/07) релевантне одредбе гласе:

Члан 5.

Радник, као и лице које тражи запослење, не може бити стављен у неравноправан положај код остваривања права по основу рада и права на запослење због расе, етничке припадности, боје коже, пола, језика, религије, политичког или другог мишљења и убјеђења, социјалног поријекла, имовног стања, чланства или нечланства у синдикату или политичкој организацији, тјелесног и душевног здравља и других обиљежја која нису у непосредној вези са природом радног односа.

Члан 104.

Радник има право на накнаду штете од послодавца коју претрпи на раду или у вези са радом, осим ако је штета настала због његове кривице или непажње.

Члан 109.

Дискриминација из члана 5. овог закона није дозвољена у односу на:

- услове за запошљавање и избор кандидата за обављање одређеног посла,

- услове рада и сва права из радног односа;

[...]

Члан 125. став 1. тачка 4.

Престанак уговора о раду

Уговор о раду престаје да важи:

4. кад радник наврши 40 година пензијског стажа или 65 година живота и најмање 20 година стажа осигурања.

Члан 179.

Надзор над примјеном одредаба овог закона, прописа донесених на основу овог закона, колективних уговора и правилника о раду, врши инспекција рада, у складу са законом.

Члан 180. став 1. тачка 31.

Новчаном казном у износу од 1.000 до 10.000 конвертибилних марака казниће се за прекршај послодавац:

31. ако задржи радника на раду након престанка уговора о раду у смислу члана 125. став 1. тачка 4. овог закона;

20. Закон о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске" бр. 134/11, 82/13, 96/13 - ОУС и 103/15).

За потребе ове одлуке користи се текст Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске" бр. 134/11 и 82/13), који је важио у вријеме доношења оспорених одлука, а који у релевантном дијелу гласи:

Члан 22.

Пензијски стаж

Пензијски стаж на основу којег се остварују права из пензијског и инвалидског осигурања обухвата стаж осигурања и посебан стаж.

Старосна пензија

Члан 41.

Право на старосну пензију има осигураник када наврши 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања.

Члан 42. став 1.

(1) Осигураник који нема навршених 65 година живота има право на старосну пензију када наврши 60 година живота и 40 година пензијског стажа.

Члан 178. став 1.

(1) Изузетно од члана 42. став 1. овог закона, осигураник са 40 година пензијског стажа има право на старосну пензију кад наврши у:

а) 2012. години без обзира на године живота,

б) 2013. години 56 година живота,

в) 2014. години 56 година и четири мјесеца живота,

г) 2015. години 56 година и осам мјесеци живота,

[...]

21. За потребе ове одлуке користи се неслужбени пречишћени текст релевантних одредби Закона о забрани дискриминације ("Службени гласник Босне и Херцеговине" бр. 59/09 и 66/16) сачињен у Уставном суду БиХ, који гласи:

Члан 2. став 1.

(1) Дискриминацијом, у смислу овог закона, сматраће се свако различито поступање, укључујући свако искључивање, ограничавање или давање предности утемељено на стварним или претпостављеним основама према било којем лицу или групи лица и онима који су с њима у родбинској или другој вези на основу њихове расе, боје коже, језика, вјере, етничке припадности, инвалидитет, животна доб, националног или социјалног поријекла, везе с националном мањином, политичког или другог увјерења, имовног стања, чланства у синдикату или другом удружењу, образовања, друштвеног положаја и пола, сексуалне оријентације, родног идентитета, полних карактеристика, као и свака друга околност која има за сврху или посљедицу да било којем лицу онемогући или угрожава признавање, уживање или остваривање на равноправној основи права и слобода у свим областима живота.

Члан 6. став 1. тачка а.

Овај закон примјењује се на поступање свих јавних тијела на нивоу државе, ентитета, кантона и Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине, општинских институција и тијела, те правних лица с јавним овлашћењима, као и на поступање свих правних и физичких лица, у свим а посебно у сљедећим областима живота:

а) запошљавања, рада и радних услова, укључујући приступ запослењу, занимању и samozапошљавању као и радне услове, накнаде, напредовања у служби и отпуштања са посла;

[...]

VI - Допустивост

22. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд има и апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

23. У складу са чланом 18 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако је поднесена у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

24. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Окружног суда број 95 0 Рс 039646 16 Рсж од 26. октобра

2016. године, против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, апелант је оспорену пресуду примио 12. децембра 2016. године, а апелација је поднесена 10. фебруара 2017. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 18 став (1) Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 18 ст. (3) и (4) Правила Уставног суда, јер не постоји неки други формални разлог због којег апелација није допуштена, нити је очигледно (*prima facie*) неоснована.

25. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 ст. (1), (3) и (4) Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допуштивости.

VII - Меритум

26. Апелант сматра да му је оспореним одлукама повријеђено право из члана II/3е) и к) Устава Босне и Херцеговине, односно члана 6 став 1 Европске конвенције и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, затим недискриминација из члана II/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију, као и право из чл. 4 и 28 Конвенције о правима лица с инвалидитетом.

27. Имајући у виду садржај апелационих навода из којих заправо произлази да је апелант "био егзистенцијално угрожен и принуђен да без икаквих примања више од 15 (петнаест) мјесеци преживљава са својом породицом до остваривања права на старосну пензију", Уставни суд ће апелантове наводе првенствено испитати у свјетлу члана II/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције у вези са чланом II/3к) Устава Босне и Херцеговине и чланом 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Недискриминација у вези с правом на имовину

28. Члан II/4 Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уживање права и слобода, предвиђених овим чланом или међународним споразумима наведеним у Анексу I овог Устава, обезбјеђено је свим лицима у Босни и Херцеговини без дискриминације по било којој основи као што су пол, раса, боја, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално и социјално поријекло или повезаност са националном мањином, имовина, рођење или други статус.

29. Члан 14 Европске конвенције гласи:

Уживање права и слобода предвиђених у овој конвенцији обезбјеђује се без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално или социјално поријекло, повезаност с националном мањином, имовина, рођење или други статус.

30. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

к) Право на имовину.

31. Члан 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију гласи:

Свако физичко или правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примјењује такве законе које сматра потребним да би надзирала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбједила наплату пореза или других доприноса или казни.

32. Из навода апелације произлази да апелант указује на дискриминацију због неусклађености релевантних закона којима је регулисан престанак уговора о раду због остваривања услова за старосну пензију и немогућности остваривања права на старосну пензију по престанку уговора о раду због старосне доби, чиме је дискриминисан у односу на друга лица у истој или сличној ситуацији која су то право остварила.

33. Према пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: Европски суд) и Уставног суда, разлика у поступању биће дискриминациона ако за њу не постоји објективно и разумно оправдање, односно ако се њом не настоји постићи легитимни циљ или ако не постоји разуман однос пропорционалности између примјењене мјере и легитимног циља (види, нпр. Европски суд, *Burden* против Уједињеног Краљевства, пресуда од 29. априла 2008. године, тачка 60). Осим тога, дискриминација може постојати и у ситуацијама у којима она настаје као последица истог поступања према лицима која су у различитим ситуацијама, односно "када држава без објективног и оправданог разлога не обезбједи другачије поступање према лицима чије се ситуације битно разликују" (види Европски суд, *Thlimmenos* против Грчке, пресуда од 6. априла 2000. године). Такође, Уставни суд подсјећа да је забрана кршења дискриминације квалитативна а не апсолутна и да државе

у том смислу могу имати значајно поље слободне процјене. Да ли ће то поље слободне процјене бити широко или уско зависи од: а) природе предметног права (шире је нпр. када су у питању социјална и економска права, види Европски суд, *Stec* против Уједињеног Краљевства, пресуда од 12. априла 2006. године, а врло уско када су у питању основна права); б) степена мијешања (да ли се одређеном мјером дјелимично или потпуно усkraђује неко право, види Европски суд, *Aziz* против Кипра, пресуда од 22. априла 2004. године); и ц) јавног интереса (нпр. снажан интерес јавности у борби против различитог поступања по основу пола или расе захтијева већи степен оправдања за различит третман по тим основима).

34. Члан 14 Европске конвенције штити лица која се налазе у "подударним ситуацијама" од дискриминаторских разлика у третману, а у смислу члана 14 Европске конвенције третман се сматра дискриминаторским ако нема "циља и разумног оправдања", тј. ако не иде у правцу легитимног циља и ако не постоји разуман однос пропорционалности између употребљених средстава и циља који се покушава остварити (види Уставни суд, Одлука о допуштивости и меритуму број АП 98/03 од 27. октобра 2004. године, став 34). Уставни суд наглашава да члан 14 Европске конвенције не дјелује самостално, већ има ефекат искључиво у вези с правима и слободама гарантованим материјалним одредбама Европске конвенције и њених протокола. Да би члан 14 Европске конвенције био примјењив довољно је да чињенице конкретног случаја улазе у обим неког од материјалних права гарантованих Европском конвенцијом или њеним протоколима (*loc. cit.* пресуда *Şerife Yiğit*, тачка 55). У вези с тим, Уставни суд запажа да се у конкретном случају ради о питању апелантовог права на старосну пензију када му је сходно одредби ЗОР-а престао уговор о раду због остваривања права на старосну пензију будући да је испунио услов 40 година стажа осигурања, односно пензијског стажа. Надаље, Уставни суд истиче да према устаљеној пракси Уставног суда пензија представља имовину заштићену чланом II/3к) Устава Босне и Херцеговине и чланом 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију (види Уставни суд, Одлука о допуштивости и меритуму број АП 2075/14 од 7. марта 2017. године, доступна на www.ustavnisud.ba, ст. 33 и 34).

35. У конкретном случају Уставни суд запажа да је оспореним одлукама одбени апелантов тужбени захтјев за накнаду штете због незаконитог престанка радног односа.

36. Уставни суд запажа да је у конкретном случају апеланту отказан уговор о раду, односно престао му је радни однос 9. септембра 2014. године сходно члану 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а због навршених година пензијског стажа, док је право на старосну пензију сходно члану 178 став 1 тачка г) у вези са чланом 42 став 1 Закона о ПИО-у остварио 24. новембра 2015. године, то јесте више од 14 мјесеци након престанка радног односа. Уставни суд истиче да је у претходном Закону о ПИО-у ("Службени гласник РС" бр. 106/05, 20/07, 33/08, 1/09, 71/09, 106/09 и 118/09) у члану 75 став 3 било прописано да "осигураник који наврши 40 година стажа осигурања стиче право на старосну пензију, без обзира на године живота". С таквом одредбом Закона о ПИО-у била је услаглашена одредба члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а која је примјењена у конкретном случају (уговор о раду престаје када радник наврши 40 година пензијског стажа). У конкретном случају, апелант је имао 40 година стажа осигурања из члана 75 претходног Закона о ПИО-у, што представља пензијски стаж. Из наведеног Уставни суд закључује да су одредбе ЗОР-а и одредбе претходног Закона о ПИО-у биле везане и усклађене у погледу престанка уговора о раду и *ex lege* остваривања права на старосну пензију. Надаље, Уставни суд запажа да је 1. јануара 2012. године ступио на снагу нови Закон о ПИО-у који је као релевантни важећи закон примјењен у апелантовом конкретном случају, а да је при томе одредба члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а остала неизмијењена. У вези с тим, Уставни суд истиче да су редовни судови у предметном поступку утврдили да је суштина и циљ наведене одредбе ЗОР-а, у ствари, била да радни однос престаје оног момента када радник стекне право на старосну пензију, међутим, будући да су каснијим Законом о ПИО-у (који је релевантан у конкретном предмету) измијењени услови за стицање права на старосну пензију, а одредбе ЗОР-а које регулишу материју престанка радног односа остале неусклађене с тим измјенама, очигледна је колизија важећих релевантних закона. Због наведеног апелант је дошао у ситуацију да је његов радни однос код послодавца престао због испуњавања услова из члана 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а (јер је навршио 40 година пензијског стажа), а истовремено није остварио право на пензију у смислу изузетка (у погледу година живота) прописаних у члану 178 став 1 у вези са чланом 42 став 1 Закона о ПИО-у јер у 2014. години, када му је престао радни однос, није имао 56 година и четири мјесеца живота (у смислу члана 178 став 1 тачка в), због чега му је право на пензију признато тек у 2015. години, у смислу изузетка (у погледу година живота) из члана 178 став 1 тачка г).

37. Уставни суд истиче да је слична правна питања разматрао у више својих одлука које су се односиле на питања престанка радног односа полицијских службеника Министарства безбједности БиХ, којима је радни однос престао јер су имали 40 година

пензијског стажа сходно Закону о полицијским службеницима БиХ али нису навршили одређене године живота да би остварили право на старосну пензију према релевантним одредбама Закона о ПИО-у (види Уставни суд, одлуке о допуствости АП 3745/15 од 15. новембра 2017. године, АП 4688/15 од 6. децембра 2017. године, АП 4509/15 од 17. јануара 2018. године, доступне на интернет страници Уставног суда www.ustavnisud.ba). У наведеним одлукама, будући да је Закон о ПИО-у накнадно био измијењен, Уставни суд је заузео сљедећи став: “Уставни суд запажа да су надлежни органи Републике Српске у међувремену уочили постојање проблема неусклађености ова два закона, те с циљем заштите права апеланта и других полицијских службеника који се налазе у идентичној правној ситуацији управо и донијели Закон о измјенама и допунама Закона о ПИО-у, који је ступио на снагу 1. јануара 2016. године, а чијим чланом 4 је у односу на та лица отпао други услов за остваривање права на старосну пензију - навршавањем одређеног броја година живота. Сходно томе, Уставни суд констатује да је у складу са Законом о измјенама и допунама Закона о ПИО-у, који је донесен након подношења апелације, апеланту дакле омогућено да оствари право на старосну пензију. Уставни суд у вези с тим указује да управо из одредаба наведеног закона, који је донесен након оспорених одлука, произлази намјера законодавца да регулише ситуацију која је настала услед неусклађености предметних закона и попуни насталу правну празнину тако што ће омогућити апеланту и другим полицијским службеницима да остваре право на старосну пензију од момента испуњавања услова навршавања 40 година пензијског стажа, без обзира на године живота, па у таквим околностима апелант не може тврдити да је жртва повреде уставних права” (ор. cit. АП 4509/15, тачка 21).

38. У већ поменутих предметима Уставни суд је утврдио да је законодавац измјенама и допунама Закона о ПИО-у омогућио апеланту у том предмету и другим полицијским службеницима да остваре право на пензију од момента испуњавања услова навршавања 40 година пензијског стажа без обзира на године живота, па у таквим околностима, како је закључио Уставни суд, апелант није могао тврдити да је жртва повреде уставних права. Такође, Уставни суд указује да измјена члана 42 Закона о ПИО-у (члан 4 Закона о измјенама и допунама Закона о ПИО-у, објављен у “Службеном гласнику РС” број 103/15) нема утицаја на апелантову правну позицију, будући да се измјена члана 42 Закона о ПИО-у, тј. додати став 3 односио само на одређене категорије полицијских службеника (чије је апелације Уставни суд испитивао у напријед наведених предметима), а апелант неспорно нема тај статус.

39. Имајући у виду наведено, Уставни суд запажа да апелант у специфичним условима остваривања права на старосну пензију с навршених 40 година пензијског стажа, због чега му је отказан уговор о раду (према ЗОР-у који је слиједио претходни Закон о ПИО-у), није могао остварити право на старосну пензију будући да у 2014. години (када је поднио захтјев за пензију) није навршио 56 година и четири мјесеца живота (члан 178 став 1 тачка в) Закона о ПИО-у). Такође, Уставни суд запажа да је апеланту као 100% цивилној жртви рата стаж осигурања као дио пензијског стажа рачунат у увећаном трајању. Поред тога, Уставни суд запажа да је одредба члана 178 став 1 Закона о ПИО-у у погледу остваривања права на старосну пензију заправо требала да омогући изузетке, односно погодности остваривања права на старосну пензију за осигуранике са 40 година пензијског стажа који при томе нису навршили 60 година живота као други услов за остваривање права на старосну пензију из члана 42 став 1 Закона о ПИО-у.

40. Уставни суд надаље запажа да је због тадашње неусклађености ЗОР-а и Закона о ПИО-у, односно правне празнине до које је дошло будући да релевантна одредба ЗОР-а није била усклађена са новим (измијењеним) Законом о ПИО-у апелант дошао у ситуацију да му је престао радни однос а да право на старосну пензију није могао остварити у периоду од преко 14 мјесеци. Уставни суд сматра да апелант у таквим околностима кад заправо због неусклађености важећих прописа има “временски вакуум” у остваривању права на пензију, не може сносити штетне посљедице тога што релевантни закони нису хармонизирани у релевантно вријеме (*mutatis mutandis*, Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 4207/13 од 30. септембра 2016. године, став 34 и Одлука о допуствости и меритуму број АП 4077/16 од 11. октобра 2018. године, доступне на www.ustavnisud.ba, став 31).

41. У датим околностима остваривања права на старосну пензију Уставни суд сматра да су апелант и други радници који су навршили 40 година пензијског стажа, али који немају законом прописане године живота према члану 125 став 1 тачка 4 ЗОР-а, чија је сврха била престанак радног односа ради *ex lege* стицања права на старосну пензију кад запосленик један од два неопходна услова (дакле или 40 година пензијског стажа или 65 година живота и најмање 20 година стажа осигурања), дискриминисани у односу на сва друга лица која су у идентичним или сличним условима (када им је према наведеном члану ЗОР-а престао уговор о раду због 40 година пензијског стажа) остварила право на старосну пензију. Такво различито третирање апеланта

и других лица која се налазе у идентичној ситуацији, који дакле имају навршених 40 година пензијског стажа, у погледу година живота неопходних за остваривање права на пензију, према оцјени Уставног суда, нема објективног и разумног оправдања, односно не постоји разуман однос пропорционалности између употребљених средстава и легитимног циља. Ово тим прије што је управо сам законодавац релевантним одредбама Закона о ПИО-у прописао (члан 22): “Пензијски стаж на основу којег се остварују права из пензијског и инвалидског осигурања обухвата стаж осигурања и посебан стаж”, те је затим прописао као стаж осигурања подразумијева стаж осигурања с ефективним трајањем и стаж осигурања с увећаним трајањем (члан 23), те да се у стаж осигурања с ефективним трајањем “рачуна вријеме које је осигураник после 15. године живота провео у обавезном и добровољном осигурању, за које је уплаћен допринос”. Надаље је законодавац у одредбама члана 32 Закона о ПИО-у прописао које се вријеме рачуна у стаж осигурања с увећаним трајањем (односи се на инвалиде а тај статус има и апелант) па је прописано да се таквом осигураннику “сваких 12 мјесеци рада рачуна као 15 мјесеци стажа осигурања”. Такође је у члану 37 Закона о ПИО-у прописан круг лица којим се рачуна “посебан стаж у двоструком трајању”. Имајући у виду стипулацију наведених одредаби, сасвим је јасно да одређени круг лица, уколико би користио све наведене могућности које сам законодавац прописује (под условом испуњавања законских услова), може остварити 40 година пензијског стажа знатно прије него оствари године живота прописане у одредби члана 42 Закона о ПИО-у, односно одредби члана 178 Закона о ПИО-у. С обзиром на све наведено, неспорно је да је сам законодавац заправо дошао у колизију, будући да је законом предвидио услове за остваривање права (право на запослење после 15. године живота, право на стаж осигурања с увећаним трајањем, право на посебан стаж), а онда одредбама везаним за године живота заправо учинио да наведена права нису дјелотворна, односно да су само теоријски могућа. Имајући то у виду, Уставни суд закључује да одговорност за такву ситуацију сноси управо сам законодавац који је доносећи релевантне законе пропустио да усклади услове престанка уговора о раду због 40 година пензијског стажа и права на старосну пензију. Стога, Уставни суд сматра потребним ову одлуку доставити надлежним органима Републике Српске ради обезбјеђивања апелантових уставних права.

42. Уставни суд закључује да је у конкретном случају прекрше-на забрана дискриминације из члана П/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције у вези с правом на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Остали наводи

43. Уставни суд сматра да, с обзиром на закључке у погледу повреде права на забрану дискриминације из члана П/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције у вези с правом на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, није неопходно посебно разматрати остале апелантове наводе који се односе на право из члана П/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције, затим право на општу забрану дискриминације из члана 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију, као и право из чл. 4 и 28 Конвенције о правима лица с инвалидитетом.

VII - Закључак

44. Уставни суд закључује да је у конкретном случају прекрше-на забрана дискриминације из члана П/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције у вези с правом на имовину из члана П/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију када је због неусклађености члана 125 ЗОР-а и Закона о ПИО-у везано за испуњење услова у погледу година живота потребних за стицање права на пензију (прописаних у члану 42 Закона о ПИО-у, односно одредби члана 178 Закона о ПИО-у) апелант дошао у ситуацију неједнаког третмана у односу на сва друга лица која су након навршених 40 година пензијског стажа остварила право на пензију.

45. На основу члана 59 ст. (1) и (2) Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

46. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Златко М. Кнежевић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Великом вријемеу, у предмету број АП 1516/17, рјешавајући апелацију Митра Гргура, на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) тачка б) и члана 59 ст. (1) и (3) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине - пречишћени текст (“Службени гласник Босне и Херцеговине” број 94/14), у саставу:

- Златко М. Кнежевић, председник,
 - Мато Тадић, потпредседник,
 - Мирсад Ђеман, потпредседник,
 - Валерија Галић, судија,
 - Миодраг Симовић, судија и
 - Сеада Палаврић, судија,
 на сједници одржаној 10. априла 2019. године д о н и о ј е

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Митра Гргура поднесена против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 П 003186 16 Гж од 7. фебруара 2017. године и број 14 0 П 003194 17 Гж од 14. фебруара 2017. године, те рјешења Основног суда у Фочи број 94 0 П 018685 13 П од 7. септембра 2016. године и број 94 0 П 001055 15 П 3 од 26. јула 2016. године.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Митар Гргур (у даљњем тексту: апелант) из Автовца - Гацко поднио је 18. априла 2017. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) апелацију против Рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву (у даљњем тексту: Окружни суд) број 14 0 П 003186 16 Гж од 7. фебруара 2017. године и Рјешења Основног суда у Фочи (у даљњем тексту: Основни суд) број 94 0 П 018685 13 П од 7. септембра 2016. године. Апелација је заведена под бројем АП 1516/17.

2. Апелант је 20. априла 2017. године поднио још једну апелацију Уставном суду против Рјешења Окружног суда број 14 0 П 003194 17 Гж од 14. фебруара 2017. године и Рјешења Основног суда број 94 0 П 001055 15 П 3 од 26. јула 2016. године. Апелација је заведена под бројем АП 1517/17.

II - Поступак пред Уставним судом

3. С обзиром на то да су Уставном суду достављене двије апелације које се односе на исти чињенични и правни основ, а којима се оспоравају одлуке истих редовних судова, те да се наведене апелације заснивају на истим тврдњама о повреди уставних права, Уставни суд је, у складу са чланом 32 став (1) Правила Уставног суда, донио одлуку о спајању предмета бр. АП 1516/17 и АП 1517/17, у којима ће се водити један поступак и донијети једна одлука под бројем АП 1516/17.

4. На основу члана 23 Правила Уставног суда, од Окружног суда, Основног суда, те Весне Ивковић, Милана Босића и Боже Вукајловића (у даљњем тексту: првотужена, друготужени, тужени Б. В. или тужени) затражено је 30. јануара 2019. године да доставе одговоре на апелације.

5. Сви учесници у поступку пред Уставним судом су доставили одговоре на апелације у периоду од 6. до 8. фебруара 2019. године.

III - Чињенично стање

6. Чињенице предмета које произлазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на сљедећи начин.

7. Апелант је 9. марта 2009. године Основном суду у Требињу поднио тужбу против туженог Б. В. (судија Основног суда у Требињу - Одјељење Невесиње), а 30. јануара 2013. године тужбу против првотужене (судија Основног суда у Требињу) и друготуженог (председник Основног суда у Требињу) ради накнаде штете.

8. Окружни суд у Требињу је рјешењем бр. 95 0 В 001552 09 В од 13. марта 2009. године и 95 0 В 024275 13 В од 11. фебруара 2013. године одредио Основни суд као стварно надлежан суд за поступање по апелантовим тужбама.

9. Одлучујући о апелантовим тужбама, Основни суд је донио рјешења бр. 94 0 П 001055 15 П 3 од 26. јула 2016. године и 94 0 П 018685 13 П од 7. септембра 2016. године којима су апелантове тужбе одбачене као недопуштене. Наведена рјешења су потврђена рјешењима Окружног суда бр. 14 0 П 003186 16 Гж од 7. фебруара 2017. године и 14 0 П 003194 17 Гж од 14. фебруара 2017. године. У образложењима рјешења редовних судова је наведено да из чињеничних навода тужбе, у суштини, произлази да апелант тврди да су му “повријеђена права због незаконитог поступања тужених у вршењу функције судије” у поступцима у којима је апелант учествовао као странка у поступку. Такође је наведено да је на основу документације у спису неспорно

утврђено да су првотужена и тужени Б. В. као судије поступали у предметима на које се апелант позивао у тужби (три предмета), те да је у једном предмету поступак правоснажно окончан, док је у два предмета поступак у току. Друготужени није поступао ни у једном предмету. У вези с тим, редовни судови су указали да судије уживају заштиту имунитета, позивајући се на правни став Европског суда за људска права у предмету Ernst и остали против Белгије - 2003, према коме “давање судијама имунитета од грађанске одговорности није у супротности са чланом 6 Европске конвенције о људским правима (у даљњем тексту: Европска конвенција) уколико постоје друга правна средства које појединац може искористити у случају да тражи накнаду штете коју је претрпио као посљедицу радње судије” (mutatis mutandis, Европски суд Ernst и остали против Белгије - 2003. Судови су такође образложили да имунитет у процесном смислу значи одсуство или прекид започетог поступка, представља повластицу, односно право одређеног лица да буде изузето од примјене појединих прописа који се на друга лица редовно примјењују.

10. Дакле, цијенећи наведено, редовни судови су закључили да би “вођење поступка по апелантовим тужбама, значило друштвено неоправдано трошење времена и средстава, те слабење ауторитета судова и судија, али и бесциљно вршење права код јасно дефинисане заштите странака путем захтјева за накнаду штете од Републике Српске као пасивно легитимисане странке у складу са чланом 172 Закона о облигационим односима (у даљњем тексту: ЗОО)”. У вези с тим, судови су закључили да је и приговор недостатка пасивне легитимације тужених основан будући да Република Српска није тужена страна, те су примјеном одредби члана 67 став 1 тачка 7 Закона о парничном поступку (у даљњем тексту: ЗПП) одлучили као у диспозитиву рјешења.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

11. Апелант сматра да су му оспореним одлукама повријеђена права из члана II/3б), д), е) и ф) Устава Босне и Херцеговине и чл. 3, 5, 6 и 8 Европске конвенције. Указује на произвољну примјену процесног и материјалног правна. Апелант, у суштини, износи своја мишљења према којима су тужени као судије незаконито поступали и износили чињенице у поступцима у којим је апелант учествовао као странка, те да је због незаконитог поступања тужених претрпио ненадокнадиву штету. Иако се експлицитно није позвао, из навода апелације произлази да апелант сматра да му је оспореним одлукама онемогућен приступ суду.

б) Одговор на апелацију

12. Окружни суд је у одговору навео да остаје при чињеничним и правним закључцима изнесеним у својој одлуци за коју сматра да је донесена у складу са законом, те је предложено да се апелација одбије као неоснована.

13. Основни суд сматра да у конкретном поступку нису повријеђена апелантова права на која је својим апелацијама указао и да су околностима конкретного случаја правилно примиијењене релевантне одредбе ЗПП, ЗОО, уз образложење које је јасно и потпуно.

14. Тужени су истакли да су апелантови наводи неосновани, те сматрају да су редовни судови у конкретном случају правилно примиијенили одредбу члана 67 став 1 тачка 7 ЗПП, на којој су засноване оспорене одлуке. Наведено из разлога јер апелант никакву штету не може потраживати од тужених као судија - председника суда јер такву штету евентуално може остваривати само од Републике Српске као пасивно легитимисане стране. Сматрају да оспореним одлукама нису повријеђена апелантова права на која се позвао у апелацији, а поготово његово право на правично суђење и приступ суду из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције.

V - Релевантни прописи

15. Закон о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ” бр. 29/78, 39/85, 46/85 и 57/89; “Службени гласник Републике Српске” бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) у релевантном дијелу гласи:

Члан 172.

(1) Правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

16. Закон о Високом судском и тужилачком савјету БиХ (“Службени гласник БиХ” бр. 25/04, 93/05, 48/07 и 15/08) у релевантном дијелу гласи:

Члан 87.

Имунитет судија и тужилаца

(1) Судија или тужилац не може бити кривично гоњен, ухапшен или задржан у притвору нити може одговарати у грађанском поступку за мишљења која даје или за одлуке које донесе у оквиру својих службених дужности.

17. Закон о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 105/08 - ОУС, 45/09 - ОУС, 49/09, 61/13) у релевантном дијелу гласи:

Члан 62.

Суд одмах по пријему тужбе почиње припреме за главну расправу.

Ове припреме обухватају претходно испитивање тужбе, достављање тужбе туженом на обавезни одговор, одржавање припремног рочишта и заказивање главне расправе.

Члан 67.

По претходном испитивању тужбе суд доноси рјешење којим се тужба одбацује ако утврди:

[...]

7) да не постоји правни интерес тужиоца за подношење тужбе за утврђење;

[...]

VI - Допустивост

18. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

19. У складу са чланом 18 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њом побива, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о последњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

20. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом су рјешења Окружног суда бр. 14 0 П 003186 16 Гж од 7. фебруара 2017. године и 14 0 П 003194 17 Гж од 14. фебруара 2017. године, против којих нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорена рјешења апелант је примио 17. фебруара 2017. године, а апелације су поднесене 18. и 19. априла 2017. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 18 став (1) Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 18 ст. (3) и (4) Правила Уставног суда јер не постоји неки формални разлог због којег апелација није допуштена, нити је очигледно (*prima facie*) неоснована.

21. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 ст. (1), (3) и (4) Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допуштивости.

VII - Меритум

22. Апелант побива наведене одлуке тврдећи да су тим одлукама повријеђена његова права из члана II/36), д), е) и ф) Устава Босне и Херцеговине и чл. 3, 5, 6 и 8 Европске конвенције.

Право на правично суђење

23. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези с кривичним поступком.

24. Члан 6 став 1 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања његових грађанских права и обавеза или кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом установљеним законом. [...]

25. Из навода апелације произлази да апелант указује да му је оспореним одлукама прекршено право на приступ суду као сегменту права на правично суђење јер су тужбе, које је поднио против тужених, одбачене примјеном одредбе члана 67 став (1) тачка 7 ЗПП.

26. Имајући у виду апелантове приговоре који покрећу питање кршења права на приступ суду, Уставни суд подсјећа да Европска конвенција изричито и не спомиње право на приступ суду, а да је Европски суд за људска права (у даљњем тексту: Европски суд) право на приступ суду први пут објаснио у предмету *Golder* против

Уједињеног Краљевства (види Европски суд, *Golder* против Уједињеног Краљевства, апликација број 4451/70, 1975. г.) у којем је, између осталог, закључено да право на правично суђење укључује и право на приступ суду које не смије бити условљено, односно отежано. Европски суд је такође у својим бројним одлукама (види, између осталих, Европски суд, *Креуз* против Пољске, одлука из 2001. г.) заузео став да право на суд није апсолутно и да оно може бити подложно *implicite* допуштеним ограничењима јер право на приступ суду по самој својој природи захтијева регулацију државе. Рестрикције се могу тицати права приступа као таквог или одређених његових елемената, нпр. јавности поступка или се поступак може ограничити на утврђивање специфичних питања закона. Штавише, извјесне *implicite* рестрикције примјењују се у том смислу да кривични поступак може бити и окончан без интервенције суда, под условом да не води до формалног или чињеничног утврђивања стања ствари. Власти такође могу одредити специфична ограничења правила приступа суду, али дата ограничења не смију угрожавати право приступа самој његовој суштини и мора бити довољно јасно или њихове одредбе морају садржати гаранције да не буду погрешно схваћене. Заправо, ограничења која се примјењују морају тежити легитимном циљу, а мора постојати и разуман однос пропорционалности између употријебљених средстава и циља који се жели постићи (види, између осталих, Европски суд, *Tinnelly & Sons Ltd.* и други, те *McElduff* и други против Уједињеног Краљевства, 1998. г.).

27. Доводећи наведене ставове у везу с конкретним предметом, Уставни суд запажа да је у оспореним одлукама одбачен апелантов тужбени захтјев за накнаду штете од тужених који су поступали као судије у поступцима у којима је апелант учествовао као странка у поступку. Уставни суд запажа да су редовни судови у оспореним одлукама дали јасно образложење да апелант не може остварити право на накнаду штете од тужених јер уживају заштиту имунитета, при чему су свој закључак заснивали позивајући се на став Европског суда у предмету *Ернест* и остали против Белгије према којем давање судијама имунитета од грађанске одговорности није у супротности са чланом 6 Европске конвенције уколико постоје друга правна средства која појединац може искористити у случају да тражи накнаду штете која сматра да је претрпио као посљедицу радње судије.

28. Осим тога, Уставни суд запажа да су редовни судови у образложењима оспорених одлука указали на чињеницу да Основни суд у Требињу, у којем су тужени поступали као судије по апелантовим тужбама, територијално и организационо припада Републици Српској. Даље је наглашено да би Република Српска (која у предметним поступцима није била тужена) могла бити одговорна за штету која је несавјесним радом службеног лица проузрокована сходно одредбама члана 172 ЗОО.

29. Уставни суд указује, иако се редовни судови нису експлицитно позвали, да је одредбама члана 87 Закона о Високом судском и тужилачком савјету БиХ (у даљњем тексту: ЗОВСТСБиХ) такође прописано да судија не може одговарати у грађанском поступку за мишљења која даје или за одлуке које донесе у оквиру својих службених дужности, те доводећи наведено у везу са ставом Европског суда у предмету *Ернест* и остали против Белгије - 2003 неспорно је да судије уживају заштиту имунитета.

30. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да су редовни судови, пазићи по службеној дужности на правилну примјену процесног и материјалног права које се односи на страначку способност, позивајући се при томе на релевантне одредбе ЗПП, ЗОО, као и на релевантну праксу Европског суда, дали детаљна и јасна образложења која се не могу сматрати произвољним.

31. Стога, Уставни суд закључује да оспореним одлукама није прекршено апелантово право на приступ суду као сегмента права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

Остали наводи

32. Апелант сматра да су му оспореним одлукама прекршена и права из члана II/36), д) и ф) Устава Босне и Херцеговине и чл. 3, 5 и 8 Европске конвенције. Уставни суд указује да се апелантови наводи о кршењу ових права, у суштини, заснивају на истим тврдњама које је истакао у вези с правом на приступ суду, дакле на тврдњама о произвољној примјени процесног права и материјалног права, које је Уставни суд већ разматрао у претходним тачкама ове одлуке и за које је закључио да су неосновани. С обзиром на то, Уставни суд сматра да су и апелантови наводи о кршењу права из члана II/36), д) и ф) Устава Босне и Херцеговине и чл. 3, 5 и 8 Европске конвенције неосновани.

VIII - Закључак

33. Уставни суд закључује да нема кршења права на приступ суду као сегменту права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције када су редовни судови одбацили апелантове тужбе због постојања имунитета на страни тужених (судија) од грађанске одговорности, те када

у оспореним одлукама није произвољно примијењено процесно и материјално право у односу на недостатак пасивне легитимације на страни тужених.

34. Уставни суд закључује да нема ни кршења права на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана I Протокола број 1 уз Европску конвенцију када апелант наводе о кршењу овог права везује за тврдње истакнуте у вези с примјеном материјалног и процесног права, а Уставни суд је утврдио да право није произвољно примијењено.

35. На основу члана 59 ст. (1) и (3) Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

36. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Златко М. Кнежевић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине, у предмету број **АП 4531/17**, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (3) и члана 72 став (6) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине - Пречишћени текст ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 94/14), у саставу:

- Златко М. Кнежевић, предсједник,
- Мато Тадић, потпредсједник,
- Мирсад Теман, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија,
- Миодраг Симовић, судија,
- Сеада Палаврић, судија,

на сједници одржаној 27. фебруара 2019. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Утврђује се да Влада Средњобосанског кантона и Општински суд у Травнику нису извршили Одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине број АП 4531/17 од 6. јуна 2018. године.

У складу са чланом 72 став (6) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, ово рјешење доставља се Тужилаштву Босне и Херцеговине.

Рјешење објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

Образложење

1. Уставни суд Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) Одлуком број АП 4531/17 од 6. јуна 2018. године усвојио је апелацију коју је поднијела Љубица Грубешкић и утврдио повреду члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода због дужине трајања извршног поступка који се води пред Општинским судом у Травнику у предмету број И-1915/91. Предметном одлуком Уставни суд је, на основу члана 74 став (1) Правила Уставног суда, наложио Влади Средњобосанског кантона да апеланткињи Љубици Грубешкић исплати износ од 1.000,00 КМ на име накнаде нематеријалне штете због недоношења одлуке у разумном року, и то у року од три мјесеца од достављања ове одлуке, уз обавезу да након истека овог рока плати законску затезну камату на

евентуално неисплаћени износ или дио износа накнаде одређене овом одлуком. Надаље, Уставни суд је, на основу члана 62 став (7) Правила Уставног суда, наложио предсједнику Општинског суда у Травнику да у складу с овом одлуком одмах предузме одговарајуће мјере за окончање поступка из ове одлуке у предмету број И-1915/91, у складу са чланом III/3е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Уставни суд је, на основу члана 72 став (5) Правила Уставног суда, наложио Влади Средњобосанског кантона и предсједнику Општинског суда у Травнику да најкасније у року од три мјесеца од достављања ове одлуке обавијесте Уставни суд о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке.

2. Предметна одлука је достављена Влади Средњобосанског кантона 5. јула 2018. године, а Општинском суду у Травнику 3. јула 2018. године, што значи да је рок за достављање обавијештења о предузетим мјерама у складу с предметном одлуком истекао 5. октобра 2018. године.

3. Уставни суд је дописима од 21. децембра 2018. године, односно 10. јануара 2019. године затражио од Владе Средњобосанског кантона и Општинског суда у Травнику да обавијесте овај суд о предузетим мјерама с циљем извршења предметне одлуке.

4. Влада Средњобосанског кантона није одговорила на допис Уставног суда.

5. Општински суд у Травнику је у допису од 22. јануара 2019. године навео да се у предметима бр. И-1915/91 и 1-13130/04, с обзиром на то да први спис датира из 1991. године, а други из 2004. године, према Листи регистратурне грађе с роковима чувања, извршни списи чувају у архиви пет година. Увидом у уписник извршних списа утврђено је да су они највјероватније преузети из Општинског суда Нови Травник, али није утврђено да је тражилац извршења подносио ургенције у периоду од пет година од датума иницијалног акта него након протека периода дужег од десет, па и више година, што све говори о пасивности тражиоца извршења. Даље је навео да су мјере које би предсједник могао предузети позивање тражиоца извршења да уколико располаже документацијом на основу које би се могла извршити реконструкција списка достави ту документацију како би се донијела наредба о реконструкцији у складу с Правилником о унутрашњем судском пословању, те заказало рочиште на којем ће се утврдити да ли су испуњени услови за реконструкцију списка. Општински суд у Травнику је напоменуо да уз апелацију није добио приложу пуну моћ подносиоца апелације из које би било видљиво ко је пуномоћник тражиоца извршења, а сматра да је било потребно да се уз апелацију достави и пуномоћ. Такође је напоменуо да је на апелацији стављен само печат адвоката Ивана Грубешкића, те уколико Уставни суд располаже с пуномоћи у наведеном предмету Општински суд у Травнику моли да му се она достави како би ступио у контакт с пуномоћником и предузео мјере на реконструкцији списка.

6. Уставни суд је у Одлуци број АП 4531/17 од 6. јуна 2018. године одредио начин и рок за извршење одлуке. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће. Такође, према члану 72 став (1) Правила Уставног суда, коначне и обавезујуће одлуке Уставног суда дужно је да поштује свако физичко и правно лице, а према ставу (2) истог члана, сви органи власти су дужни да у оквиру својих надлежности утврђених Уставом и законом спроводе одлуке Уставног суда.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Златко М. Кнежевић, с.р.

САДРЖАЈ

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ	
689	Закон о заштити од нејонизујућих зрачења..... 1
690	Закон о радио-аматеризму у Републици Српској.... 6
691	Закон о измјенама Закона о локалној самоуправи.. 9
692	Закон о измјени и допуни Закона о платама запослених у Министарству унутрашњих послова Републике Српске..... 9
ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ	
693	Одлука о прихватању донаторских средстава Владе Републике Србије, број: 04/1-012-2-1080/19 9
694	Одлука о прихватању донаторских средстава Владе Републике Србије, број: 04/1-012-2-1081/19 10
695	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1086/19 10
696	Одлука о давању сагласности на План у трошка средстава, број: 04/1-012-2-1088/19 10
697	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1087/19 11
698	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1085/19 11
699	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1110/19 11
700	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1089/19 11
701	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1098/19 12
702	Одлука о давању сагласности на распоред средстава, број: 04/1-012-2-1084/19 12
703	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава, број: 04/1-012-2-1100/19 12
704	Одлука о давању сагласности на расподјелу средстава за суфинансирање рада невладиних организација и удружења од јавног интереса заснованог на програмским и пројектним активностима у 2019. години..... 12
705	Одлука о усвајању Листе приоритетних задатака за деминирање у 2019. години 13
706	Одлука о утврђивању стандарда и критеријума за избор и именовање предсједника и секретара Комисије за противексплозивну заштиту Републике Српске 13
707	Одлука о расписивању Јавног конкурса за избор и именовање предсједника и секретара Комисије за противексплозивну заштиту Републике Српске 14
708	Одлука о давању сагласности за продају путничког аутомобила, број: 04/1-012-2-1079/19 14
709	Одлука број: 04/1-012-2-1082/19 14
710	Одлука број: 04/1-012-2-1083/19 14
711	Одлука о измјенама и допуни Одлуке о образовању Одбора за његовање традиције ослободилачких ратова, број: 04/1-012-2-1091/19 15
712	Рјешење о разрјешењу вршилаца дужности чланова Управног одбора Јавне установе Национални парк “Дрина” Сребреница 15
713	Рјешење о именовању чланова Управног одбора Јавне установе Национални парк “Дрина” Сребреница 15
	Рјешење о разрјешењу вршиоца дужности директора Јавне установе Национални парк “Дрина” Сребреница 15
	Рјешење о именовању вршиоца дужности директора Јавне установе Национални парк “Дрина” Сребреница 16
УСТАВНИ СУД БиХ	
	Одлука број: АП 598/17..... 16
	Одлука број: АП 1516/17..... 20
	Рјешење број: АП 4531/17 23

